Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen

Yıl 12, sayı 2, (144)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

15 Ocak 1985

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE AĞIR BİR DARBE İNDİRMEK İÇİN ÖZAL HÜKÜMETİ YIKILMALIDIR

"HALKIMIZ DURUMUN KÖKLÜ BİÇİMDE DEĞİŞMESİNİ İSTİYOR, TÜRKİYE BÖYLE BİR DEĞİŞİME GEBEDİR"

TKP MK Genel Sekreteri H. Kutlu yoldaşın yeniyıl konuşmasını sayfa:5, 6 ve 7'de bulabilirsiniz

EMEKTAR KOMÜNİSTLERİN BİLDİRİSİ

"Türkiye Komünist Partisi şanlı tarihi ve savaşkan bugünü ile güçlüdür! Yarın daha güçlü olacak ve tarihsel görevini yerine getirecektir."

Sayfa: 7-8

Kaybedecek tek bir gün bile yok...

Diktatör Evren yeni yıl mesajında bir kez daha halka korku salmayı denedi. "Bu rejimi demokrasi olarak kabul edeceksiniz, başkaca da birşey istemeyeceksiniz" demeye getirdi. Konuşmasının her satırından karamsarlık akıyordu. Özal ise "1984'de sizin için birşey yapamadık, ama bu yıl inşallah..." diye konuştu halka. Görüldü ki, bunların artık halka boş umutlar verme "yetenekleri" bile kalmamıştır.

Partimizin Merkez Komitesi Genel Sekreteri Haydar Kutlu ise yeni yıl konuşmasında bütün halkımızın gerçek sorunlarını ve özlemlerini dile getirdi, somut elle tutulur olgulara dayanan iyimserlikle, "Bu durum böyle gitmez, Türkiye bir değişime gebedir" dedi.

Yeni yıla, 5. Kongre'nin bir dizi kararını başarıyla yaşama geçirmiş, tarihiyle daha sıkı bağlanmış, önüne daha kapsamlı görevler koymuş bir parti olarak girdik.

Yeni yıl partimizin 65., kuruluş yıldönümü! Bu yıldönümünü TKP'ni daha da güçlendirerek kutlayacağız. Kutlu yoldaş önümüze partimizi toplumun gebe olduğu değişime hazır bir parti durumuna getirme görevini koydu.

5. Kongre'den bu yana yaptığımız çalışmalarla elbette partimiz daha da güçlendi. Ama hem daha tamamlamamız gereken eksikler vardır, hem de çözdüğümüz her sorun, önümüze yeni, daha değişik, önceden görmediğimiz sorunlar getiriyor. Bunlar güçlenmenin sorunlarıdır. Ama çözmemiz gereken sorunlardır.

Sonra, bugün 1985 yılı başında önümüzü, 1984 başında olduğundan daha net görebiliyoruz. Daha doğrusu, önümüze koyduğumuz görevleri yerine getirdiğimizde ulaşabileceğimiz konumları, şimdiden sanki gözümüzün önünde imiş gibi görebiliyoruz. Dün "TKP güçlenmeden ülkemizin hiçbir sorunu çözülemez, Partimizi bu bilinçle güçlendirmeliyiz" derken, belki bu yalnızca tarihsel iyimserliğimizin, devrimci umudumuzun bir ifadesi olarak yorumlanabiliyordu. Bugün TKP'ni kat kat güçlendirmenin

Arkası sayfa 11'de

FAŞİZMİ YIKACAK GÜCÜ EMEKÇİLERİN EN GENİŞ BİRLİĞİNİ SAĞLAYARAK OLUŞTURABİLİRİZ!

1984 yılının son aylarından beri Özal hükümeti ayakta kalabilmek için safra atıyor. Maliye bakanı azledildi. İçişleri bakanı istifa ettirildi. Şimdi de Devlet bakanı İ. Özdağlar büyük yolsuzluk yaptığı gerekçesiyle bir gecede görevinden alındı, istifaya zorlandı. Yolsuzluk iddiaları, bakanın bir şirkete çıkar sağladığı, bu nedenle büyük rüşvet aldığı doğru mudur? Neden olmasın! Bu hiç de garipsenecek bir durum değil, Özal hükümetinin çalışma tarzıdır. Asıl garipsenecek olan, Özal'ın, hükümetin bu dökülür halini başarının, güçlülüğün ve dürüstlüğün (!) kanıtı olarak göstermeye kalkışmasıdır. "İşte biz böyle bir hükümetiz" diyor Özal, "yolsuzluk yapanı yakasından tutar atarız." Oysa gerçekte bu olayla hükümetin hırsızlar, rüşvetçiler, soyguncular çetesi olduğu ortaya çıkıyor. Gözle görülür kanıtlarla.

Gerçekte bu hükümet, Evren rejiminin bu haramilerden oluşan hükümeti, çok büyük çaplı soygunlardan, işçilerden köylülerden, memurlardan, esnaflardan zorla alınan, çalınan paraları büyük holdinglere aktarmaktan, ulusal gelir dağılımını görülmedik ölçüde eşitsiz pay etmekten, ülkemizin varını yoğunu artan ölçülerde emperyalistlere sunmaktan sorumludur.

Özal hükümeti yalnızca soyguncular hükümeti değildir. Tarihte benzeri az bulunur bir şantajcılar çetesidir de aynı zamanda. İşte gözle görülür örnekleri: Daha önce yerel seçimlerde ülke çapında yaptıkları şantajı bu kez Köyceğiz halkına yaptılar. "Bizim adayımızı seçmezseniz, Köyceğiz'e tek bir kuruş vermeyeceğiz" dediler. Başka örnekler de var. Bu hükümet sendikacılara, işçi haklarını savunan, hükümeti eleştiren her demeçlerinden sonra haber gönderiyor, "Böyle giderseniz, yasaları işletiriz, bakalım on yıllık işçiliğiniz var mı, yok mu araştırırız, ona göre ayağınızı denk alın" diyor. Bu hükümetin şantajcılığı futukevlerindeki, zindanlardaki yurtseverlere kadar uzanıyor: "Ancak pişmanlık duyanı affederiz" diyor ANAP yetkilileri. Şantajcılık öylesine iliklerine işlemiştir ki, bu çetede biraraya gelen MHP'li faşist, şeriatçı holding temsilcisi birbirlerine bile şantaj yapıyorlar.

İşte olaylar ortada. Ne yandan baksanız, hükümetin hükümete, Anavatan Partisinin partiye benzemediği ortaya çıkıyor. Evren rejiminin hükümeti dökülüyor, ama yıkılıyor mu? Hayır, ne hükümet yıkılır, ne rejim kendiliğinden çöker. Bunca pervasızlıklarının, bunca pişkinliklerinin bir nedeni de, kendilerini yıkacak, birleşmiş bir gücün henüz karşılarına çıkamamış olmasıdır. Peki, böyle bir güç oluşamaz mı?

Böyle bir gücün oluşup oluşamayacağını anlamak için, diktatörlük karşıtı güçlere, rejimin ezip susturmaya çalıştığı, yaşam hakkı tanımak istemediği tarafa bakmak gerek. Son günlerde bu tarafta nelerin konuşulduğuna kulak vermek gerek.

Gazetelerde, tüm şatafatlı propagandaya karşın, rejimin yüzünü sergileyen, ekonomik başarı dedikileri şeyin perde arkasını gösteren değerlendirmeler yok değil. Kuşkusuz bu türden saygıdeğer çabalar hükümetin şamatasını henüz bastıramıyor. Ama yalanı, dolanı gören ve gösterenlerin sayısının gün gün arttığının göstergesidir bu sesler.

Muhalefet partileri sözcülerinin de (sahte muhalefetten söz etmiyoruz) daha ciddi eleştiriler yöneltmeye başladıkları görülüyor. Örneğin Doğru Yol Partisi Genelbaşkan yardımcısı Özal hükümetini Şili'deki faşist Pinoşet hükümetine benzetiyor. DYP'nin Genelbaşkan yardımcısı Ergenekon "İçinde bulunduğumuz duruma parlamenter demokrasi demek demokrasiye hakarettir. (...) Bugünkü meclisle, Anayasayla

Arkası sayfa 11'de

PARTİMİZİ GÜÇLENDİRMEDEN ÜLKEMİZİ KURTARAMAYIZ!

TKP'ni güçlendirmenin anahtarı: Leninci disiplin

● Ali YORULMAZ/İstanbul

Gerek partimizin, gerekse, SBKP de içinde, kardeş partilerin belgelerinde sık sık "disiplini güçlendirmek"ten söz edilir. Akla "acaba disiplinsizlik mi var?" sorusunun gelmesi doğaldır. Kuşkusuz her partide üyelik normlarına uymayanlar, direktif ve kararları dikkate almayanlar olmuştur, olabilir. Ama disipline yapılan bu vurgunun ana nedeni, bunun bizzat toplumsal görevlerin kendisiyle bağlı bir zorunluk olması, yani her yeni aşamada, her bir dönemeçte disiplinin de yetkinleşmesi, gelişmesi zorunluğudur. Örneğin biz bugün faşizmi yıkmak, ulusal demokrasiyi kurmak için çalışıyoruz. SBKP ise gelişmiş sosyalist toplumu mükemmelleştirmek çalışmalarına ağırlık veriyor. Her ikisinin de yaşama geçmesinin, görevlerin üstesinden gelinmesinin, başarının anahtarı ise parti disiplinidir.

Disiplinin özü, partiye bağlılıktır. Şunu belirtebiliriz ki, parti üyelerinin ezici çoğunluğu, en çetin koşullarda bile partiye bağlı kaldılar. Kimileri darbelerin etkisiyle savruldu, şaşırdı, "acaba?"larla kafası karıştı. Ama yoldaşların ezici çoğunluğu en ağır koşullarda partiyi ayakta tuttular. Bağları kopan, tek başına kalan birçok yoldaş, yalnızca radyoyu dinleyerek, "Nerede bir yoldaş varsa, TKP oradadır" belgisiyle çevresindeki sempatizanlarla birlikte ajitasyon-propaganda çalışması yürüttü.

Disiplinin en temel göstergesi, parti kararlarının özüne uygun biçimde, tam zamanında ve yaratıcılıkla uygulanmasıdır. Gelen bir direktif, ancak anında ve tek bir ses ve yumruk olarak uygulamaya konulursa, sonuç getirebilir. Ya da izlenen güncel politika tüm örgüt ve organlar tarafından aynı anda ve özde savunulursa, etkili olabilir. Örgütsel ve politik bir disiplin bir bütündür. Ama örneğin af konusundaki bir çalışmayı tutuklu yakınları içinde olan başka, işçi içinde çalışan başka, aydınlar arasında çalışan başka, yurt dışında dayanışma harektini örgütleyen başka yol ve yöntemlerle yürütmek durumundadır. Koşullara en uygun yol ve yöntemleri bulup ortaya çıkarmak, en etkin sonuç verecek biçimleri örgütlemek ise yaratıcılıkla sağlanır. Komünist partisindeki disiplinin aktif ve yaratıcı bir disiplin olduğunu somutlayan bir olgu da budur.

Disiplinin ölçütü, partinin yığınlarla bağlanma derecesidir. Ancak çelik disiplinli bir parti yığınlarla daha sıkı bağlanabilir. MK'nin 3. Plenumu, partinin emekçi yığınlarla bağlarını pekiştirme, yığınlar içindeki hücre sayısını, parti grubu sayısını artırma, daha sistemli çalışma kararı aldı. Bu kararın yaşama geçirilmesi derecesi, partimizin disiplin konusunda katettiği yolu da ölçecektir. Bu görevin üstesinden gelebilmek için attığımız her adımda Lenin'in bilinçli disiplin konusundaki üç temel vurgusu her zaman dikkat merkezimizde olmalıdır: 1-Bilinç, özveri, cesaret, sorumluluk duygusu. 2- En geniş yığınlarla bağlanmak, onların içinde erimek. 3- Partinin politik çizgisinin, strateji ve taktiklerinin doğruluğu, bunun yığınlar tarafından da kendi deneyleriyle görülmesi.

Bugün yığınlar içindeki çalışmalarımızda artan legal olanakları en iyi biçimde değerlendirecek illegal ve yarı-legal halkalar oluşturmak gerekiyor. Bunlar ancak sıkı disiplinli illegal örgütlere dayanılırsa, başarılı bir çalışma yürütebilirler Ama partinin daha geniş, yığınlar içindeki kesimi de mutlaka Leninci parti normları ışığında büyümelidir.

Disiplinin bir gereği, eksikliklerin üst örgütlere iletilmesi ve parti politikasının oluşturulmasına katılmaktır. Bunun için rapor yazma, parti organlarına yazı yazma gibi yükümlülükler yerine getirilmelidir.

Bizim gibi faşist diktatörlük altında savaşan bir komünist partisi sınıf savaşındaki kayıplarını ancak konspirasyon kurallarına eksiksiz uymakla en aza indirebilir. O nedenle polise karşı gizlilik ilkelerine uymak, baş görevdir. Bu alanda disiplindeki en küçük bir gevşeme, partiye zarar, polise ise yarar getirecektir.

Disiplin, çalışma disiplini ile başlar. Bu, örgütün ya da komünistin kendi çalışmaları için bir plan yapması, çıkardığı bu planı uygulamaya koyması demektir. Konan hedeflere ulaşıldıkça, parti ilerleyecektir. Ulaşılamazsa nedenleri araştırılacak, değerlendirmeler yapılacak, dersler çıkartılacaktır. Sonuçta kazanan yine parti olacaktır.

5. Kongre öncesi yürüttüğümüz ve kongrede sonuçlandırdığımız tartışmalarda bir dizi eksiklikler saptamış ve bunların üzerine gitme kararı almıştık. Açıktır ki, bugün partimiz, 1980 öncesi parti değildir. Birçok alanda, bu arada disiplin konusunda, önemli adımnlar atıldı. Ama pratikte halâ kimi disiplinsizlik örnekleri görülüyor. Bu, özellikle çalışmanın zayıf, parti yaşamının canlı olmadığı yerlerde ortaya çıkıyor. Büyük ölçüde geçmiş alışkanlıkların ve bireysel yan özelliklerin sonucu oluyor. Aynı kişilerde odaklaşıyor. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

Çalıştığı alanı iyi tanımamak, ilgili alandaki temel çalışma biçimini bilmemek, öğrenmek için çaba göstermeyip yapılanlarla yetinmek ve olanakları sonuna kadar kullanmamak. Parti çalışmasını yalnızca yukardan aşağıya iletişim olarak anlamak. Kendini yenilememek, bir komünistte olması gereken asgari bilgileri edinmemek, yurt ve dünya sorunlarına karşı ilgisizlik. Yığınlardan kopukluk, bundan rahatsız olmamak, bunu gidermek için çaba göstermemek. Üst örgütlere bilgi, rapor aktarmamak. Parti organlarına yazı yazmamak. Yayınları yalnızca okumakla yetinip gösterdikleri doğrul-

Arkası sayfa 9'da

Komünist
YARIŞMA

daha çok haber... daha çok yazı... parti basınını güçlendir...

Şimdiye kadar hiç yazmamış olanlar

"Bir kaç TKP sempatizanı geçenlerde bir arada radyo dinliyorduk. Aramızda şöyle bir söyleşi geçti. Dikkat ediyor musunuz, belirli bir alandan gelen mektuplar arttı son günlerde, dedi biri. Normaldir, bir araya geldiler, sorumluları uyarınca yazmaya başlamışlardır, dedi bir başka biri. Bir üçüncümüzün görüşü ise şöyleydi: Eğer öyleyse bu durum normal değil, anormaldir. Sorumluların uyarısıyla yazmak önemli değil, önemli olan yarışmadan haberdar olunca yazmaktır."

Herhalde, Atılım eline ulaştığında bu yazımızı okuyanlardan, ya da radyodan dinleyenlerden hiçbiri, bize gelen bir mektuptan aktardığımız bu konuşmadaki son sözlere katılmamazlık edemeyecektir. Ama herkes öyle davranacak mıdır, ya da davranmış mıdır? İşte sorun burada. Somut konuşuyoruz, somut biliyoruz. Sayılar ortada.

Yarışmanın bir yılını doldurmasını az kaldı. Kabaca bir hesapla ilk günlerde tutturduğumuz günlük ortalama mektup akışı bugün de sürüyor. Artık yavaş yavaş bir yılın toplu değerlendirmesine hazırlandığımız şu dönemde, bu oran, bu sayı değişmez mi? Gelen mektup sayısı artırılamaz mı?

Bizce artırılabilir, hem de kat kat. Şimdiye kadar yazmış, yüklenimlerde bulunmuş ama şu ya da bu nedenle verdikleri sözü şu ya da bu ölçüde tutamamış yarışmacılarımız için bir şey demeyeceğiz. Onları bir kenara koyalım şimdilik. Peki ya yarışmadan haberdar olup, bunun daha da geniş örgütlenmesi için çaba gösteren, ama şimdiye kadar bir kez olsun kendisi eline kalemi alıp doğrudan yarışma adresine mektup yazma zamanını bulamamış yoldaşlarımıza, dostlarımıza ne demeli? "İyi ki böyle bir olanak yaratıldı, her yönüyle çok yararlı oldu" değerlendirmesini ya-

Arkası sayfa 11'de

ORTADOĞU'DA ARTAN SORUMLULUKLAR

● Ahmet ALAN

1985 yılı başında da dünya barışını sürekli ve hissedilir biçimde tehdit eden bölgesel gerginlik alanlarının başında Ortadoğu geliyor. Burada artan gerginliğin ve tehlikenin ana kaynağı ABD emperyalizmi ve onun uzantısı İsrail siyonizmidir. ABD-İsrail "stratejik işbirliği" yeni boyutlar kazanıyor. İsrail Güney Lübnan ve Batı Ürdün'ü işgalinde tutar, ilhakçı adımlar atarken, Suriye'ye karşı kışkırtmalarını da sürdürüyor ve Lübnan ile askersel görüşmeleri çıkmaza itmeye çalışıyor. Filistin halkı üzerindeki baskıları artırıyor. Birleşik Amerika özellikle Basra Körfezi bölgesinde askersel varlığını, üslerinin sayısını ve etkisini artırıyor, İran-Irak savaşını körüklüyor. ABD-İsrail "dayanışması" Akdeniz'de ilk ortak askersel manevralarla yaygınlaşıyor.

Bütün bunlar B.Avrupa'ya, bu arada İtalya'nın güneyine Ortadoğu'nun değişik kesimlerini de menziline alan yeni atom roketinin yerleştirilmesine devam edildiği, İsrail'in Pentagon ile "Pershing" roketi alımı için pazarlık yaptığı ve artık nükleer başlık ürettiği yolunda haberlerin yayıldığı bir ortamda oluyor.

Reagan yönetimi, öte yandan, NATO'nun eylem alanının Ortadoğu'ya yayılması ve ABD'nin bölgedeki militarist hazırlıklarının desteklenmesi için hem NATO'lu bağlaşıkları, hem de "dost" dediği gerici yönetimli Arap ülkeleri üzerinde baskıyı açıkça artırıyor. Aynı zamanda bu tür Arap yönetimleriyle siyonistleri "barıştırmaya", uzlaştırmaya çalışıyor.

Washington ve Tel-Aviv, İran-Irak savaşının sürmesinden ve bu savaşta şimdiye kadar Arap-İsrail savaşlarında olduğundan çok daha fazla sayıda insanın ölmüş olmasından hoşnutturlar. Bu anlamsız savaş Atlantik'ten Hind Okyanusu'na kadar, devletler arasındaki zaten istikrarsız olan askersel-politik dengeyi daha da sarstı. Dinsel ve ulusal düşmanlıkların yeniden körüklenmesine yolaçtı. Bu yeni savaş ocağı, öteki daha "eski" bölgesel çatışmalar (Arap-İsrail, Hindistan-Pakistan vb.) arasında bir tür bağlayıcı halka oluyor.

Bugün bu zincirin herhangi bir halkasında alevlenecek bir yangın, hızla ötekilere yayılarak bölgenin sınırlarını aşan sonuçlara yolaçabilir durumdadır. Çevik Kuvvetleri ile bölgedeki birlikleri arasında "operasyon" eşgüdümünü sağlamak için 19 ülkeyi kapsayan bir Merkezi Komutanlık kurmuş olan ABD'nin Ortadoğu'da "teröristlere" karşı "önleyici" ya da "ceza" vuruşları yapmayı kendi "hakkı" ilan ettiğini de gözönüne alırsak, tehlikenin boyutları daha açık görülür.

Diğer taraftan, Ortadoğu'da artan gerginlikler, bölgedeki gerici rejimlerin kendi halkları üzerindeki baskıları daha da artırabilmeleri için elverişli olanaklar yaratıyor. İşçi sınıfı üzerindeki baskı ve sömürü yoğunlaşıyor. Bölgedeki durumun acısını en çok çekenlerden biri de Türkiye, İran ve Irak'taki Kürt halkıdır. Emperyalizm ve bölgedeki işbirlikçileri bölge halklarının ulusal kurtuluş hareketini geriletmek, bölüp parçalamak için her yola başvuruyor.

Bölgedeki tehlikeleri önlemek, durumu değiştirmek olanaksız değildir. Bunun olanakları, işaretleri belirginleşiyor. Lübnan'da askersel- politik girişim ilerici-yurtsever güçlerin eline geçti, yönetimdeki Falanjist hegemonya kırıldı. Yurtseverlerin örgütlü eylem birliği için iyi bir temel sağlandı. Bölgede politik alanda rolü artan ve siyonist ordunun karşısında önemli askersel güce sahip Suriye etmeninin yapıcı etkisi daha da hissedilir oldu. Güney Lübnan'da işgale karşı direniş hareketi etkinleşiyor. İsrail'de halk, ekonomideki feci durumla savaş politikası arasındaki bağıntıyı giderek daha iyi görüyor. Öte yandan ABD'nin bölgedeki politik-diplomatik konumları ağır yaralar aldı. Washington'un "barış" girişimlerine bel bağlayan, Beyaz Saray'ı "dost" bilen birçok Arap ülkesinin gözünde bile, Reagan'a güven sarsıldı. Körfez ülkelerinin sorunlarına kendilerinin çözüm bulacağını belirterek tepkilerini dile getirmesi ve Ürdün Kralı'nın ABD'ye yönelik sert eleştirileri, bunun iki örneğidir. Amerika'nın NATO'lu kimi bağlaşıkları blokun etki alanının Ortadoğu'ya yayılmasına onaylamıyor. Ortadoğu'da kalıcı barış için gerekenleri formüle eden Sovyet öneri paketi (Bak: Atılım, 15 Ağustos 1984) bölgede genişleyen bir destek buluyor. Arap halklarıyla, en başta Lübnan ve Filistin halklarıyla uluslararası dayanışmanın etkinleşmesi barış ve ulusal-kurtuluş güçleri için olumlu bir etmen oluyor. Bölge halklarının sıralarında işçi sınıfının rolü artıyor, onun savaşım belgi ve yöntemlerini destekleyen çevreler genişliyor.

Ulusal-kurtuluş hareketlerinin tarihi gösteriyor ki, emperyalizme, siyonizme ve iç gericiliğe karşı savaşımın utkusu ancak ilerici ve yurtsever güçlerin birliğini sağlayıp güçlendirmekle olanaklıdır. Bütün antiemperyalist güçlerin birliğinin sağlanmamış olması, bugün Ortadoğu'daki tehlikenin önüne geçilememesinin ana nedeni olmaya devam ediyor. Birlik denen çözümleyici etmeni sağlamak için çabaları artırmak görevi, en başta komünistlerin önünde boylu boyunca duruyor. En ilerici sınıfın öncü gücü olarak komünist partilerinin bölgedeki rolünün daha da artması nesnel bir zorunluk olarak kendini dayatıyor. Birlik için savaşımın içeriğini tüm ilerici-yurtsever güçlerin birliği, ilerici Arap devletleri arasında işbirliğinin güçlenmesi, bölge halklarıyla dayanışmanın etkinleşmesi, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle dostluk ve işbirliğinin güçlenmesi için savaşım oluşturuyor.

Kimi küçük burjuva yurtsever çevreler pratik eylemlerinde ve ideolojik doğrultularında antikomünist konumlarda yer almaya devam ediyor, komünist partilerine güvensizlik besliyor, onlarla işbirliğine bir türlü karar veremiyorlar. Antiemperyalist tek cephenin kurulması önündeki bu engeli aşmak da, ancak komünistlerin özel çaba ve öncülüğünde olanaklıdır. Emperyalizmin, siyonizmin Ortadoğu'daki her iflası, sosyalizmin barışçı girişim ve uygulamalarının her kazanımı bu yöndeki olanakları daha da artıracaktır.

Suudi Arabistan KP ve TKP Ortak Açıklaması

Kasım 1984'de Suudi Arabistan KP ve TKP arasında sıcak ve yoldaşça geçen bir görüşme yapıldı. Daha sonra iki partinin MK'leri adına yayınlanan ortak açıklamada, nükleer savaş tehlikesi, SSCB'nin ve sosyalist ülkelerin barış girişimleri, ABD'nin dünya çapındaki ve bölgemizdeki savaş planları, Yakındoğu sorunun çözümü, Filistin, Lübnan ve Kürt halklarının çıkarları üzerinde duruluyor. İki partinin kendi ülkelerindeki savaşım hedeflerini de somutlayan ortak açıklamada, her iki partinin bölgedeki antiemperyalist güçlerin birliğini pekiştirme ve aralarındaki ilişkileri proleter enternasyonalizmi temelinde güçlendirme kararlılıkları dile getiriliyor. Açıklamada şöyle deniyor: "Her iki parti, Suudi Arabistan ve Türkiye arasındaki özel ilişkilerin 'din kardeşliği' maskesi altında politik ve askersel her alanda işbirliği gerçekleştirilmekte olmasının, bölge halklarının ileriye yönelik çabalarına karşı bir tehdit olduğu, bunun, yükselen tehlikeye karşı bölgedeki tüm ulusal-yurtsever güçlerin birleşmelerini gerektirdiği görüşündedirler."

Haber ve yazılarınızı aşağıdaki adrese gönderebilirsiniz. Mektuplarınızda kimliğinizi açığa vuran, saklı kalması gereken bilgilere yer vermemelisiniz!
Yazışma adresimiz: BOX 16 367 S 103 27
Stockholm-İSVEÇ

Muhabirlerimiz bildiriyor

Kaldırmadıkça başlarımızı sefaletimiz bitmez

Doğudan

İşçi hakları ayaklar altına alınırken, geniş yığınları sefalete iten ekonomi politika sonucu, birçok küçük ve orta işletme de iflas ediyor, tekellere yem oluyor. Bunlardan biri de Herteks boya ve çamaşır fabrikası. 400 işçiden 150'si iki yıl içinde işten atıldı. Şimdi fabrikayı Okumuş Holding satın aldı. Ama işçilere iki aydır maaş ve avans verilmiyor. Çalışmalar durdurulmuş, işçilerin işyerini kendiliğinden terketmesi isteniyor. Okumuş Holding ne tazminat ödemeye yanaşıyor, ne de sendikanın çağrısına uyarak toplusözleşme masasına oturuyor.

İşçiler çok zor durumda. Geçenlerde maaşını alamayan, bunalan işçilerden biri sinir krizi geçirmiş; camları aşağıya indirmeye girişerek, "Ben Avrupa'ya gidiyorum" diye tekrarlamaya başlamış. İşçi arkadaşın ne demek istediği daha sonra anlaşılmış. KOM gömleklerinin sahibinin oğlu, koskoca İstanbul'da, Avrupa'dan getirttiği kumaştan gömlek dikecek terzi beğenememiş, provaları da için de gömleğini diktirtmek için beş kez Avrupa'ya gidip gelmiş. "Adam gömlek provası için beş kere Avrupa'ya gidiyor, benim 20 lira maaşım var, onu da alamıyorum, eve ekmekle gidemiyorum" diyen bu işçi arkadaşın kafası bu olaya çok takılmış. Kriz geçirirken, "Ben çıldıracağım, Bakırköy Akıl Hastahanesi'ne gidiyorum" diyeceğine, diline takılmış, "Avrupa'ya gidiyorum" deyip tekrarlarmış.

İşçiler ancak birleşip, savaşırlarsa haklarını alırlar. Kaldırmadıkça başlarımızı sefaletimiz bitmez.

Biz esir miyiz?

A. H. Temiz/İzmir

Menemen tarafından İzmir'e giderken, solda, bir konfeksiyon atölyesi var. Burada 20 kadın işçi, asgari ücret üzerinden sigortasız dört aydır çalıştırılıyor. Patron sigorta yaptırmamasının gerekçesi olarak, işyerinin ruhsatının henüz alınmamış olmasını gösteriyor. Ama bu işi özel olarak geciktirdiğini herkes biliyor.

Normalde hergün sabah saat 7.30'dan akşam saat 19.15'e kadar çalışılmaktadır (Öğle tatili bir saat). Ancak bununla kalınmamakta, her geçen gün çalışma saatleri uzatılmakta, çalışma geceyarısı 12'leri, 1'leri bulmaktadır. Gerekirse sabaha kadar çalışılacağını patron sık sık söylemektedir. En küçük bir karşı çıkış girişiminde kadın işçilere kapı gösterilmektedir. Çünkü hergün işyerinin kapısı, iş arayan kadınlar tarafından aşındırılmaktadır. Patronun işçi bulamama gibi bir sorunu yoktur. Kimi utanmaz devlet "büyükleri"nin iddia ettiklerinin tersine, her geçen gün artan işsizlik hem iş bulup çalışabilenlerin, hem de işsiz olanların boğazını sıkmaktadır.

Onur kırıcı davranışların, en ufak hatada patronun hakaretlerinin haddi hesabı yoktur. İlk girişte her kadın işçi bir hafta bedava çalıştırılır.

Arkası sayfa 9'da

Asıl biz soruyoruz?

R. Akın/İstanbul

Salih Kaynar, Ordu'nun Mesudiye ilçesinden. Önce İstanbul'a, oradan adını bilip kendini bilmediği, yabancısı olduğu bir ülkeye, Fransa'ya gitti. Hep çalışmak için, ailesinin karnını doyurmak için. Bir kaç kuruş biriktirip yurda döneceği günleri beklerken, Salih bir ırkçının, bir faşistin kurşunlarıyla öldürüldü.

Salih, ülkesinin insanının, onurlu, insanca bir yaşama layık olduğuna inanan bir yurtseverdi. Cenazesi Yeşilköy'e gelecekti. Fikirtepe'den otobüslerle öğleden sonra harekete ettik. Yaklaşık 3 bin kişi kadardık. Salih'in akrabaları, hemşerileri, dostları, arkadaşları, demokrat, aydın insanlar birleşmiştik. Otobüslerin önünde ırkçılığı, faşizmi lanetleyen bezler asılıydı. Gençlerin ellerindeki karton pankartlarda da, ırkçılığa duyulan kini ifade eden, yurt dışındaki işçilerimizin sorunları karşısında Özal hükümetinin vurdum duymaz tutumunu suçlayan yazılar vardı. Yeşilköy'de, çok yıldızlı bir polis şefi girdi kalabalığın içine: Toplayın pankartları, dedi, kalabalığın yüzüne tükürürcesine. Neden? diye haykırdı biri, Salih'i biz öldürmedik, neden bizim üstümüze geliyorsunuz? Polis

Arkası sayfa 9'da

İşkenceciyi tanıyalım

Ufuk Güneş/İzmir

İşkencecinin adı, Nurettin Bektaş. Tokat ilinin, Artova ilçesinin Aktaş köyü nüfusuna kayıtlı. 25-30 yaşlarında. Manisa Emniyet Müdürlüğü'nde görevli. Her akşam, İzmir Emniyet Müdürlüğü'ne "işbaşı" yapmaya gelir. Birinci şubede, gözleri bağlı, savunmasız insanlara sabahlara kadar işkence yapıp, sabahları Manisa'ya döner.

Çirkin Amerikalı defol!

K. İlerici/İstanbul

Geçenlerde, arkadaşlarla İnönü stadındaki Galatasaray-Beşiktaş maçından çıkmış, motorla Kadıköy'e geçmek için kalabalıkla birlikte Kabataş'a doğru yürüyorduk. Gümüşsuyu inişinin tam köşesinde, Dolmabahçe Cami'sine bakan köşede bir çay bahçesi vardır, herkes bilir. Biz de birçok kişi gibi orada çay içmeyi planlıyorduk. Ama bir itiş kakış oldu, önümüzdekiler çay bahçesine giremiyor, yüzgeri dönüyorlardı.

Kimdi bizlerin içeri girmesini engelleyenler? Evet, onlar, Evrenlere, Özallara sırtını dayayarak ülkemizi parselleyen Amerika'nın askerleri! İki Amerikalı askeri inzibat, ellerinde copları, babalarının toprağına basar gibi ayaklarını germişler, yanlarında dört tane "yerli" inzibatlardan, öylece kapıya dikilmişler. İçeri girmek isteyenler bu duvara çarpıp geri dönüyordu.

Arkadaşlarının yaka paça zorla kenara çektikleri 24-25 yaşlarında bir genç, sinirleri iyice gerilmiş bağırıyordu: "Görmüyor musunuz kendi yurdumuzda bir yudum çay içirtmiyorlar. Ama bakın kadınları, kızları içeriye alıyorlar!"

Evet gerçekten de çay bahçesinin içinde, Amerikan askerlerinin dışında bir tek erkek yoktu. Amerikalı askerler, genç kız ve kadınlarla birlikte kuytulara, gerilere doğru dağılmışlardı. Kapıdaki inzibatlar da onları koruyordu!

Maç unutulmuştu. Herkes Amerikalıları konuşuyordu. Çay bahçesinin önünden geçen kalabalıkla, buraya kurulmuş olan Amerika'nın paralı askerleri arasında küfürlerle, el kol hareketleriyle karışık sataşmalar oluyordu.

Evren ve Özal, yalnız kadınları, kızları değil, vatanı Amerikalılara peşkeş çekiyorlar. Biz bu Amerikalı paralı askerlerin yine bu Dolmabahçe'den denize döküldüklerini biliyoruz. Amerikalı efendileriyle birlikte onların uşaklarını da kovacağız. Halkın gücü bir kez daha onları da, işbirlikçilerini de denize dökecektir.

Nefret artıyor

Hatice/Tarsus

Patronlar her fırsattta işçilerin kazanılmış haklarından geride kalan kırıntıları da silip süpürmek için çalışıyorlar. Yidaş fabrikası işçilerinin önceden iki olan ikramiyeleri bu yıl gerekçe gösterilmeden bire düşürüldü. Ayrıca, 3. aydan itibaren zamlı olarak verilmesi gereken aylıklar geciktirildi. Ancak 9. aydan itibaren ödenmeye başlandı; aradaki farkı patron cebine attı. Berdan fabrikası da sürekli işçi atıyor. Yerine sağ görüşlüler dolduruluyor. Bütün bunlar işçiler arasında nefretle karşılanıyor.

Bazı mahallelerde duvarlara "Kahrolsun Evren - Özal", "Kahrolsun faşist diktatörlük" yazıları yazılmış. Eski Ömerli ve bazı öteki mahallelerde polis geniş çaplı bir aramaya girişti, mahalleliden yüzlercesini götürdüler.

İşyeri değil işkence yeri

Liceli/Diyarbakır

Aç insanlar için ne yapmalı? Bu soruyu her onurlu insan, "Çalışacağı bir iş sağlamalı" diye yanıtlar. Ne iş, ne de üretici köylüye destek, tohum, gübre, sulama, eğitim; bunların hiçbiri Lice'de yok.

10 bin nüfuslu Lice'ye 1975 depreminden önce parlak nutuklarla salça fabrikasının temeli atıldı. Liceli sevindi, fabrika demek iş demek. 10 yıl geçti halâ bizim fabrika açılacak, işsizlere iş sağlanacak.

1981 yılında cuntanın tekel bakanlığı bir balon şişirdi. Lice' 600 işçinin çalışacağı bir tütün işleme atölyesi açılacak, dendi. Aradan dört yıl geçti. Daha temeli bile atılmadı.

1984 yılı Mayıs ayında hükümet binasının karşısına Emniyet binasının temeli atıldı. Toprağın altındaki işkencehaneleriyle birlikte 4 katlı "Emniyet Sarayı" tamam.

Arkası sayfa 9'da

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın yeni yıl konuşması:

HALKIMIZ DURUMUN KÖKLÜ BİÇİMDE DEĞİŞMESİNİ İSTİYOR, TÜRKİYE BÖYLE BİR DEĞİŞİME GEBEDİR!

"1985 yılı aynı zamanda partimizin 65. kuruluş yıldönümüdür. Bu yıldönümü 'TKP'nin daha da güçlendirilmesi' belgisi altında kutlayacağız. 1985 yılı bu yolda yeni yeni başarılar kazanacağımız bir yıl olacaktır. Böylece TKP, toplumun gebe olduğu değişime hazır bir parti haline gelecektir."

Değerli yurttaşlar, yoldaşlar, kardeşlerim,

Yeni bir yıla, 1985 yılına sevinçlerle değil ama daha umutlu olarak giriyoruz. Umutlarımız boş hayallere dayanmıyor. Yepyeni olanaklara sahibiz. Halkımız, dünyada tüm insanlık haklı olarak daha iyi bir geleceğin beklentileri içindedir. 1985, 1984'ten çok daha iyi olabilir. Bu elimizdedir. Ama hiçbir şey kendiliğinden bize armağan edilmeyecektir. Her iyi şeyi zorlu savaşımlarla kazanabiliriz.

Tüm insanlık 1985'in kapıda duran nükleer savaş tehlikesinin uzaklaştırıldığı, silahlanma yarışının durdurulduğu, uluslararası alanda gerginliklerin yumuşadığı bir yıl olmasını bekliyor. Bu beklenti güçlü bir istek demektir. Savaş tehlikesinin azalmadığı günümüzde milyonlara varan dünya barış güçleri, insanlığı saran bu güçlü istek savaş çılgını Reagan yönetimini ve NATO başlarını durdurmada önemli bir olanaktır. Daha da önemlisi milyonlarca insan bugün savaş tehlikesinin nereden geldiği ve barışın gerçek koruyucularının kimler olduğunu kendi deneyleri ile gördüler.

ABD yönetimi bugün kendisinin de barıştan yana olduğunu söylemek zorunda kalıyorsa, bu, barışın güçlü kalesi olan Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin kararlı barışçı politikalarının ve dünya barış güçlerinin bir eseridir. Reagan yönetimi sözlerinde ne kadar samimidir? Şimdi Gromiko ve Schultz arasında Cenevre'de yapılacak olan görüşmelerde bunu göreceğiz.

Halklar kendi geleceklerini hiçbir dış karışma olmaksızın kendileri belirlemek, bağımsız, özgür, demokratik ve sürekli ilerlemeden yana bir gelişme içinde olmak istiyorlar. Geçtiğimiz yıl Lübnan, Filistin, El Salvador, Grenada, Nikaragua halklarına karşı ABD emperyalizminin saldırgan, terörist politikasına tüm dünya şahit oldu. Ama yine gördük ki, emperyalizm artık dünyada istediği gibi at oynatamamaktadır. Grenada halkının bağımsızlığını kanla boğdu. Ama aynı şeyi henüz Nikaragua'da gerçekleştiremedi. Lübnan'da ağır bir yenilgiye uğradı. 1985 yılının ulusal kurtuluş savaşçılarının yeni başarılarına tanık olacağına yürekten inanıyoruz.

Halklar, uzun yılların kazandırdığı deneyle artık iyi görüyor ki emperyalizme tek yanlı ekonomik, politik, askersel bağımlılık felaketler getiriyor. Günümüzde halklar uluslararası alanda eşit haklı, karşılıklı yarara dayalı, ulusal bağımsızlığını, onurunu koruma temelinde ilişkiler içinde olma çabasındadır. Halklar bu nedenle Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle dostluk ve işbirliğini geliştirmenin yalnızca çıkarlarına olduğunu iyi kavrıyor.

Sovyetler Birliği Başbakanı Tihonov'un geçtiğimiz günlerdeki Ankara ziyareti sırasında bu gerçek ülkemizde de çok geniş güçlerce payalaşıldı.

Ne yazık ki, Türkiye bugün ABD emperyalizmine kölece bağlı, NATO'nun en dirençsiz, en uysal ülkesidir. Diktatörlük rejimlerini ayakta tutabilmek için Evren-Özal çetesi ve tatlı kârlarının daha da artmasından başka birşey düşünmeyen bir avuç parababası emperyalizmin her dediğine evet diyor. Bu nedenle ülkemiz her an bir savaş tehlikesine sürüklenmekle yüzyüzedir.

Ne kadar acı vericidir ki, ilk ulusal kurtuluş savaşında yedi düvel denilen hemen bütün emperyalist ülkelerin ülkemizin bağımsızlığına yönelik saldırısını püskürtmekle övünüşümüz, bugün yalnızca tozlu tarih sayfalarında kalmıştır. Faşist diktatörlük eliyle ulusal bağımsızlığımızdan geride ne kalmışsa ayaklar altına alınmış, halkımızın ulusal onuru, ulusal egemenlik hakları çiğnenmektedir.

Bugün halkımız, ulusumuzun ezici çoğunluğu hiç haketmediği bir durumda yaşıyor. Doğanın özenerek yarattığı ve geniş olanaklara sahip ülkemizde halkımız varlık içinde yokluk çekiyor. İşsizliğin, pahalılığın, hastalıkların, yoklukların pençesinde kıvranıyor. Çocuklarımız, gençlerimiz ne çocukluk, ne gençlik çağını yaşayabiliyor, ne geleceğe iyimserlikle bakabiliyorlar. Analar, babalar evlâtlarına iyi bir gelecek hazırlamak bir yana onların karınlarını doyuramamanın kahrını çekiyorlar. Yaşlılar yaşadıklarına bin pişman.

Yeni yıla girerken iyi şeyler söylemek isteriz ama ülkemizi halkımızı bu duruma getirenlere, şu soğuk kış gününde bir kucak oduna, bir kova kömüre, bir somun ekmeğe muhtaç duruma getirenlere kin ve nefret duymamak elde değildir.

Ülkemizde demokrasinin temiz havası esmiyor. Zindanlar halâ ilerici, yurtseverlerle doluyken, yoldaşlarımız, omuzdaşlarımız işkenceler altındayken, tutuklamaların ardı arkası kesilmemişken yeni yıla elbette sevinçle giremiyoruz.

Kimdir bizleri bu duruma getirenler? Halkımızla alaya eder gibi biz de sıkıntı çekiyoruz diyebilen bir avuç işbirlikçi parababası tekelcilerdir, ordunun tepesini tutan militarist generallerdir. Bunların çıkarlarını, bu rejimi savunmakla görevli politika madrabazlarıdır. Ülkemizi soyup soğana çevirmek isteyen emperyalizmdir. Bunların terörist diktatörlüğüdür. Kısaca 50 milyon içinde bir avuç kişidir. Ne yazık ki bu bir avuç kişi ülkemizin geleceğini kendi tapulu malları gibi görüyorlar. İşte öfkemizi artıran gerçek durum budur. Bu halk düşmanı ulusal hıyanet politikası izleyenlere dur demenin zamanı geldi de geçiyor bile.

İyi olan şu ki bu öfkeyi duyanların, bu düzen böyle gitmez diyenlerin sayısı hızla artıyor. Bu sağlam bir temeldir. Evrenler, Özallar kendi çizdikleri iyimser tabloya kendileri bile inanmıyor. Özal sıkıştıkça suçu kendisinden önceki hükümete yani dolaylı olarak generallere atıyor. Generaller ise daha da darda kalırlarsa suçlu bu hükümettir diyebileceklerini umuyorlar. Aralarındaki çelişki işte bundan ibarettir.

Yalan ve demagoji ile erki ele geçiren generaller ve onların yardakçıları kendi kazdıkları çukura düşeceklerdir. Evren 12 Eylül öncesindeki politikacıları, partileri, parlamentoyu ve ağırlıkla da işçi sınıfını, solu suçlayarak geldi, kötü durumun sorumlusu onlardır dedi. Parlamento feshedildi, anayasa değiştirildi, eski politikacılar politika dışına itildi, işçi sınıfının hakları elinden alındı, solcular hapishanelere dolduruldu. Ama sonuç değişmedi. Bugün ekonomi bunalımın da ötesinde çöküşün eşiğine geldi, ülkede istikrar sağlanamadı. Uluslararası alanda Türkiye'nin itibarı daha da sarsıldı. Türkiye insan haklarının çiğnendiği bir ülke ilan edildi.

Öte yandan diktatörlüğün partilerinin, sahte parlamentonun, hükümet demeye

bin tanık isteyen şu hükümetin haline bakın. Birbirlerini yiyorlar. Bir hükümet partisi düşününüz ki, kendi içinde kaç ayrı politika güdülüyor? Bir hükümet düşününüz ki, kendi içinde MHP'li katiller devlet adamı sorumluluğu taşıyor. Rüşvet ve hırsızlıkların üstüne gitmek isteyenler susturulmak isteniyor. Terörü önleyeceğiz diye gelenler şimdi yaygın bir devlet terörü uyguluyorlar. Sovyetler Birliği'nin "devlet terörü önlenmelidir" önerisine ABD ile birlikte karşı çıkıyorlar. Kürt halkı üzerinde barbarca kırım uyguluyorlar. Sivil silahlı birlikler kurmaya çalışıyorlar. İşte onların terörle mücadelesi böyledir.

Şimdi herkes görüyor ki, bu düzenin Atatürk dönemi cumhuriyet rejimi ile uzaktan yakından ilgisi kalmamıştır. Bugünkü rejim, zaten hiçbir zaman halkın çıkarlarına uygun bir demokrasiyi temsil etmemiş olan burjuva devletinin kendi demokrasi anlayışını da yiyor. Kendi eli ile burjuva parlamentarizmini yerin dibine batırıyor. Bu düzen böyle gitmez diyenlerin büyük bir çoğunluğu yalnızca demokratik haklar yok demekle yetinmiyor, Cumhuriyet Türkiyesi'ne ne olduğunu soruyor, onu savunuyor. Bu istem desteklenmesi gerekli haklı bir istemdir.

Görülüyor ki, halkımız durumun köklü biçimde değişmesini istiyor. Türkiye böyle bir değişime gebedir ve değişim istemi olgunlaşıyor.

Bina temellerinden sarsılmıştır. Ufak tefek onarımlarla ayakta kalması olanaksızdır. Bugün öyle bir durum vardır ki örneğin döviz rezervlerinin olası bir daralmasında bütün ülke ekonomisi felce uğrayacaktır. İş çevrelerini büyük bir panik saracaktır. Kontrolsüzlük, denetimsizlik nedeniyle işsizlik bir anda şu an varolanın kat kat üstüne fırlayabilir. Ciddi bir kuraklık köylerde köylüyü kendi karnını doyurmak için bile ürün alamaz duruma düşürebilir.

TKP bu gerçeklere 6 Kasım 1983 seçimlerinden bu yana işaret ediyor. MK 1. Plenumumuz şu saptamayı yapmıştı: "... Halkımızın ezici çoğunluğu MDP'ye oy vermeyerek faşist baskı ve teröre, cuntanın üç yıllık uygulamalarına genel olarak karşı olduğunu gösterdi. ... Seçimlerin sonuçları halktaki demokrasi istemini, değişim istemini çok açık ortaya çıkarmıştır. Bu durum şimdi işçi sınıfını, tüm demokrasi güçlerini daha da yüreklendiriyor. ... Özal hükümetinin beş yıl ayakta durabileceğine Türkiye'de kimse inanmıyor."

Partimiz durumu doğru analiz ederek değişim isteğinin dayandığı en temel güncel savaşım hedeflerini bu Plenumda saptadı. 1984 yılı için dört temel savaşım hedefi ilan etti. 1984 yılı Amerikan üslerine, nükleer silahlara karşı, zindanların boşaltılması için, kemer sıkma politikasına karşı sendikal haklar için, kısaca barış ve ulusal demokrasi için savaşım yılı olmalıdır, dedi.

Aradan bir yıl geçtikten sonra bu hedefler için halkımızın, demokrasi güçlerinin aldığı yol nedir? Olağanüstü baskılara karşın yol alınmıştır. Bugün hükümet ülkeye nükleer füze yerleştirmeyi şimdilik düşünmediğini söylemek zorunda kalıyor. DİSK ve Barış Komitesi yöneticilerinin serbest bırakılması demokrasi güçlerinin bir başarısıdır. Dün diktatörlüğün hükümetine destek veren Türk-İş yönetimi bugün bu desteği çekmiştir. İşçiler grev hakkını zorluyorlar. Aydınlar demokratik haklar için seslerini gür bir biçimde yükselttiler.

Bu kazanımlara karşın bu istemler doğrultusunda savaşım olanca yakıcılığını koruyor. 1985 bu yolda daha ileri sonuçların alınacağı bir yıl olmalıdır.

Kardeşlerim,

Ülkemizde şimdiye dek görülmedik ölçüde önemli gelişmelerin kendini hissettirmeye başladığını görüyoruz. Temelde köklü bir değişim isteğinden kaynaklanan tüm ulusal demokratik güçlerin birleşme eğilimi gerçeklik kazanmaya başlıyor.

Partimize dört bir yandan sözlü, yazılı, mektuplarla partimizin de içinde olduğu 6 sol partinin gerçekleştirdiği SOL BİRLİK'in yarattığı sevinç, coşku ve umut akıyor. Gerçekten de 6 sol partinin ortak eseri olan bu birlik 1985 için taşıdığımız umutları güçlendiren en önemli bir adımdır. Bu adımın sınıf düşmanlarımızı ne denli ürküttüğünü burjuva basınından anlamak çok kolaydır. Türk ve Kürt halkının ulusal çıkarlarına ihanet edenlere karşı en yakıcı, en ivedi sorunlar çerçevesinde ve ilkesel temellerde gerçekleşen bu birlik halkımızın umutlarının gerçekleşmesi için güçlü bir ışık ve çekim merkezi olacaktır. TKP Sol Birlik'in daha da genişlemesi ve güçlenmesi için herşeyi yapmayı boynunun borcu biliyor.

Öte yandan SODEP ile DYP arasında diktatörlüğe karşı demokrasi için işbirliği yapma eğilimi görülüyor. Bu eğilimin de diktatörlüğü nasıl korkuttuğunu anlamak için burjuva basınına bakmak yeterlidir. Bu partilerin tabanındaki işçi ve emekçiler bu işbirliği ve diyalog eğilimine destek vermeli, seslerini yükseltmelidirler. Bu işbirliğini bozmak isteyenlere karşı çıkmalıdırlar.

1256 aydının demokrasi ve özgürlük için biraraya gelebilmeleri ülkemiz tarihi içinde çok önemli bir gelişmedir.

Diktatörlüğün mahkemlerinde barış savaşçıları, Mahmut Dikerdem örneğinde olduğu gibi savcıların tüm antikomünist, antisovyetik saldırılarını püskürtebilmişler ve ülkemizde aydın olmanın onurunu korumuşlardır. Bu dünya çapında yankı yaratan bir direnme örneği olmuştur.

Diktatörlüğün baskı ve tehditlerine karşı Türk-İş temsilciler toplantısında işçiler demokratik hak ve özgürlüklerini cesurca savunmuşlardır.

En ağır baskılar altında kalan DİSK'e bağlı işçiler sendikal birliği gerçekleştirmenin gereğini kavramışlardır.

Legal örgütlenmeden yoksun bırakılan ilerici, demokrat gençlik susturulamamıştır.

Yurt dışındaki politik göçmenler diktatörlüğün beklentilerinin tersine moralleri sağlam, ülkeye dönecekleri günleri tetik üstünde bekleyerek, diktatörlüğün iç yüzünü dayanışma eylemleriyle dünya kamuoyuna sergilediler.Göçmen işçiler her gün daha fazla barış ve ulusal demokrasi savaşımına katılıyorlar.

Diktatörlüğün solu karalama, ezme yolundaki kuduzca saldırıları boşuna çıkmıştır. Bugün ülke içinde ve ülk dışında sola yönelim çok daha güçlüdür.

Tüm bu gelişmeler bir iki yıl önce ancak tahmin edilebilir şeylerdi. Bugün ise gerçektir.

Evren-Özal diktatörlüğüne karşı olan, ülkenin bir Amerikan sömürgesi olmasını istemeyen, ülkenin barışçı, özgür, mutlu bir geleceğe sahip olmasını isteyen herkes birleşebilir. Birleşmelidir.

Diktatörlüğe karşı olan yasal muhalefet partileri ile sol güçler arasında bir işbirliği hayal değildir. Bunun yolu herşeyden önce ortak noktalarda karşılıklı diyalogdan geçiyor. Biz bugün "erken seçim" isteminin böyle bir diyalog ve işbirliği için eleverişli bir zemin olduğunu düşünüyoruz.

Bugün demokrat çevrelere önemli görevler düşüyor. Artık sola karşı yeni bir yaklaşım zorunludur. Sola karşı antikomünist, antisovyetik saldırılara karşı çıkmamanın kendilerine de zarar verdiğini görmelidirler. Şovenizm tehlikesine artık gözyumulmamalıdır. Kürt halkının varlığına gözleri kapamanın, Türk ve Kürt halkının kendi istekleri ile, özgürce kardeşçe birarada yaşamalarına engel olduğunu görmelidirler.

Yoldaşlar,

Partimiz açısından 1984 yılı ileri adımların atılabildiği bir yıl olmuştur. TKP en kötü ve zor koşullara karşın kendi varlığını, gücünü pekiştirdi. Ülkede yığınların içinde kararlı bir savaş verdi. Ülke dışında sesini daha gür bir biçimde duyurdu.

Şimdi her yoldaşımız, partimize gönül vermiş her yurttaş TKP'nin önüne gerçekçi hedefler koymayı, bunları gerçekleştirmek için planlı adım adım çalışmayı, söylediğini yapmayı başarabilen bir parti olduğunu daha iyi görebilir. Bu yolda daha kararlı adımlarla yürüyebiliriz.

TKP bundan böyle de izlediği aktif birlik politikasından ayrılmayacaktır. Ulusal demokratik güçlerin birliği için her özveriyi gösterecektir.

Biz, sınıf düşmanımızla savaşta her gücüm her potansiyeli değerlendirme kararlılığı içinde savaştık. Dar amaçlar, kısır çıkarlar bize yabancıdır.

Partimiz, 1984 yılını büyük önem taşıyan yeni bir adımlar tamamlıyor. Geçtiğimiz günlerde TKP'nin emektar üyeleri uzun yıllardan sonra ilk kez biraraya geldiler. Güvenlik nedeniyle yalnızca yurt dışında olanların katıldığı bu toplantı partimize yeni bir güç kattı. TKP'nin bugünü şimdi geçmişi ile çok daha sıkı, çok daha canlı biçimde bağlıdır. Bu bağ partimizin geçmiş deneylerini bugünün güçlü silahı yapmamıza daha fazla olanak verecektir.

Emektar komünistlerin toplantısı partimizin şanlı tarihine gölge düşürmek isteyenlere güçlü bir yanıt oldu.

1985 yılı aynı zamanda partimizin 65. kuruluş yıldönümüdür. Bu yıldönümünü "TKP'nin daha güçlendirilmesi" belgisi altında kutlayacağız. 1985 bu yolda yeni yeni başarılar kazanacağımız bir yıl olacaktır. Böylece TKP, toplumun gebe olduğu değişime hazır bir parti haline gelecektir.

Eğer biz komünistler önümüze koyduğumuz görevleri başarıyla yerine getirmek için enerjimizi kat kat artırırsak, eğer bütün sol güçler halkımızın davasına daha aktif katılıp sahip çıkarlarsa, eğer tüm muhalefet güçleri ortak hedeflerde birleşirlerse, 1985 yılı gerçekten de ülkemizin uğursuz kaderinde bir dönüm noktası olabilir, inisiyatifin demokrasi güçlerinin eline geçtiği, bu insanlık dışı düzenin değişmesinin yolunun açıldığı yıl olabilir.

Bu umutla ve çabalarınızı bu yolda daha da artırmanız dileğiyle hepinizin yeni yılını en sıcak duygularla kutlar, sağlık ve başarılar dilerim.

EMEKTAR KOMÜNİSTLERİN BİLDİRİSİ

TKP MK Politik Bürosu, partinin en eski üyeleri, emektar komünistlerle bir toplantı yaptı. Bu toplantıya güvenlik nedeniyle yalnızca yurt dışında bulunan yoldaşlar çağrıldı. Toplantı TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın açış konuşmasıyla başladı. Parti stajları 30 ile 57 yıl arasında değişen, uzun yıllar illegalitede çalışma yürütmüş, işkencelerden geçmiş, hapislerde yatmış, sürgünlerde yaşamış hücre sekreterliğinden, Merkez Komitesi üyeliğine kadar çeşitli görevlerle en zor koşullarda parti çalışması sürdürmüş yoldaşlar biraraya geldiler.

Bu toplantı, uzun bir süreden sonra, ilk kez sözkonusu yoldaşları biraraya getirmesi bakımından, özel bir anlam taşıyor.

Aynı zamanda bu toplantıyla, partimizin 65. kuruluş yıldönümü kutlama kampanyası açılmış bulunuyor.

Toplantıya katılan emektar komünistler, şu anda ülkemizdeki ağır koşullarda dünyada barış ve halkımızın mutlu geleceği uğrunda savaşanları, zındanlarda direnenleri coşkuyla selamladılar.

Onlar herkesi, TKP 5. Kongresinde açılan tüm tutuklular ve aileleriyle maddi ve manevi dayanışma kampanyasını güçlendirmeye çağırdılar. Toplantıda TKP 5. Kongresinde onaylanan TKP Tarihi Üzerine Tezleri geliştirmek amacıyla kurulan komisyonun yurt dışı bölümü oluşturuldu.

Toplantıya katılanlar aşağıdaki bildiriyle, tüm parti üyelerine ve halka seslendiler.

Türkiye Komünist Partisi şanlı tarihi ve savaşkan bugünü ile güçlüdür! Yarın daha güçlü olacak ve tarihsel görevini ergeç yerine getirecektir.

Yurttaşlar, yoldaşlar,

Bugün ülkemiz ve halkımız tarihinin en karanlık günlerinden birini yaşıyor. İşsizlik, açlık, hastalık, yokluk, baskı ve işkenceler kol geziyor.

Amerikan emperyalizmi ile işbirliği yapan faşist diktatörlük cumhuriyeti cumhuriyet yapan ne varsa tek tek yok ediyor. Halkımızın ulusal çıkarlarını, bağımızlığını ve hatta ulusal egemenlik haklarını ayaklar altına alıyor. Ülkemiz her an Amerikan çıkarları için savaşa sürüklenme tehlikesiyle yüzyüzedir. Diktatörlük aynı zamanda bölgemizde ilerici rejimlere, komşumuz sosyalist ülkelere karşı bir tehdit unsuru oluyor.

Ülkemizin bağımsızlığı ve barış için, Türk ve Kürt halkının demokratik hakları için seslerini yükselten ilericilere, yurtseverlere ve diktatörlüğe karşı çıkan herkese aralıksız bir bakı uygulanıyor.

Cumhuriyet tarihinin son dikili taşı olan ekonominin ulusal temelleri yok ediliyor. Ülke bir avuç işbirlikçi tekelin ve emperyalizmin sömürü ve yağmasına terkediliyor.

Şimdi ülkede ekonomik bunalım daha da derinleşmiş, diktatörlüğün hükümeti ve parlamentosu politik bir bunalımla yüzyüze gelmiştir. İşte bu karmaşık durumda, TKP, "ülkeyi bu kör gidişten nasıl kurtarmalı" sorusunu soran her yurtaşın özlemine yanıt veren bir programla halkın önüne çıkmıştır. TKP, bu aşamada bütün ulusal demokratik güçleri birleştirmek ve ulusal demokrasiyi gerçekleştirmek için savaşıyor.

TKP Türkiye'nin en eski partisidir. Daha 1918'lerde ilk önce İsatanbul'da olmak üzere çeşitli kentlerde ilk komünist çekirdekler kuruldu. Bu ilk komünist halkımızın ulusal kurtuluş savaşının en önündeydiler. İşte onlar, 10 Eylül 1920'de Mustafa Suphi önderliğinde birleşerek TKP'yi kurdular. TKP, işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın en büyük eseridir.

TKP: Mustafa Kemal önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşımızı destekledi, bu savaşa aktif biçimde katıldı. Ama aynı zamanda, ülkeyi emperyalizme karşı canıyla kanıyla savunan işçi ve emekçilerin çıkarlarını kararlı bir şekilde savundu. Vurguncu, talancı harp zenginleri, toprak ağaları, emperyalizmin işbirlikçileri erkten uzaklaştırılmadıkça, halkımızın gerçek kurtuluşa kavuşamayacağını ısrarla duyurmaktan geri kalmadı.

Ne yazık ki, kurtuluş savaşından sonra egemen burjuvazi zamanla cumhuriyetin ulusal ülkülerine ihanet etti, ülkeyi tekrara emperyalizmin ağır boyunduruğuna soktu. İşte o günden bu yana tüm bu gerçekleri halka duyuran ve kurtuluş yolunu gösteren TKP, gericiliğin ağır saldırılarına uğramıştır ve uğramaktadır. Fakat, hiçbir dönemde, burjuvazi TKP'yi yok etme amacına ulaşamamıştır. Bunun en iyi kanıtı partimizin bugünkü durumudur. Parti, 12 Eylül askersel darbesi ile uğradığı ağır saldırıya rağmen ülkede savaşımını sürdürebilmiş, tarihsel 5. Kongresini başarıyla gerçekleştirebilmiştir.

TKP, işçi sınıfının partisidir. Sınıf düşmanlarının tüm çabalarına, saldırılarına karşı işçi sınıfımızın bağrından, fabrikalardan, işçi yataklarından sökülememiştir. "Fabrikalar kalelerimizdir" belgisiyle TKP savaşını aralıksız sürdürmüştür. İstanbul başta olmak üzere proleter yatağı olan kentler, kuruluşundan bu yana TKP'nin asıl gelişme alanları olmuştur. Bugün de İstanbul İl Komitesi ve öteki il komitelerimiz bu geleneğin mirasçısıdırlar. İstanbul İl Komitesi'nin çıkardığı "Proleter İstanbul" gazetesi bunun canlı bir kanıtıdır ve geçmişte komünistlerin çıkardığı "Kızıl İstanbul", "Kızıl Samsun", "Kızıl İzmir" gazetelerinin geleneğini sürdürüyor.

TKP, köylülerin en güvenilir bağlaşığı işçi sınıfının partisidir. Partimiz, kurulduğu günden bu yana. yoksul köylülerin, az topraklı köylülerin, küçük üreticilerin toprak ağalarına, tefecilere ve jandarma zulmüne karşı savaşını aralıksız destekledi, onlara kurtuluş yolunu gösterdi.

TKP, gençliğin en güvenilir dostu işçi sınıfının partisidir. TKP gençliğe, onun sorunlarına her zaman büyük bir önem verdi. Gençlik her dönem kadro kaynağımız oldu. Geçmişte İlerici Gençler Birliği, İstanbul Yüksek Tahsil Gençlik Derneği, Türkiye Gençlik Derneği (Ankara) gibi antiemperyalist, antifaşist gençlik hareketlerinin geleneğini 1973 sonrasında İGD yaşattı. Bugün illegal koşullar altında ilerici, demokratik gençliğin özverili yiğit savaşı sürüyor. Üç yıldır aralıksız yaşamını sürdüren "İleri" gazetesi gençlik yığınlarına yol gösteriyor.

Ulusal kurtuluş savaşımızda kahramanlık örnekleri veren kadınlarımız komünist partisinin sıralarında da aktif biçimde yer aldılar. 12 Eylül öncesi, antiemperyalist demokratik savaşımda İKD önemli görevler gördü. Kadınlarımızın savaşı bugün de zor koşullara rağmen sürüyor.

Geçmişte, komünistlerle birlikte, her tür gericiliğe, savaş kışkırtıcılığına karşı barış için seslerini yükselten sayısız bilim adamı, sanatçı, gazeteci, öğretmen ve çeşitli meslek sahipleri ağır baskılara, zorbalığa yiğitçe göğüs gerdi. Bugün de faşist diktatörlüğe karşı aydınlarımız

aktif mücadele ediyor. 1256 aydının demokratik hak ve özgürlükler için giriştiği eylem büyük önem taşıyor.

Komünistler, daha en baştan beri dünyada barışın savunulması uğrunda çalışmış ve bütün barışsevelerin birliği için elden gelen herşeyi yapmışlardır. Özellikle soğuk savaş döneminde, ülkemizin Kore harbine sürüklenmesine karşı onlar yiğitçe seslerini yükseltmişlerdir. Bugün de komünistler, hangi politik, ideolojik görüşte olursa olsun barışsever herkesle birlikte insanlığın bir nükleer felâkette yok olmasını önlemek için vargüçleriyle çalışıyorlar.

TKP kurulduğundan bu yana burjuvazinin komünistleri halktan, ilerici, sol güçlerden yalıtlamak, solu parçalamak, demokratik güçleri ezmek için kullandığı ince, kaba her yönteme karşı savaşım verdi. Bugün partimizin de içinde olduğu 6 sol partinin gerçekleştirdiği "Sol Birlik" solun parçalanmışlığından yararlanmak isteyen diktatörlüğe etkili bir yanıt olmuştur. Bu, faşist diktatörlüğün yıkılması emperyalist saldırının geriletilmesi savaşımında demokrasi güçlerinin birliği ve halkımızın geleceği için umut veren bir adımdır. "Sol Birlik"in daha da güçlenmesi, genişlemesi için TKP elinden gelen her çabayı harcayacaktır.

Emperyalizme karşı demokrasi için tüm ulusal demokratik güçlerin cephesinin kurulması, TKP'nin değişmez politikasıdır.

Yoldaşlar,

Türkiye Komünist Partisi'nin tarihi, yapılan hatalar ve elde edilen başarılarla birlikte şu gerçeği açıkça kanıtlıyor: Bir partinin sınıf savaşının karmaşık kokoşullarında yolunu yitirmemesi, dünya komünist hareketinin sınanmış ortak devrimci ilkelerinden sapmamasına bağlıdır.

Türkiye Komünist Partisi'nin tarihi işçi sınıfının savaşım tarihidir. Başından beri TKP ve onun tüm yönetimleri Marksizm-Leninizmin, proleter enternasyonalizminin ana doğrultusundan, işçi sınıfının, köylülerin, halkın ulusal çıkarlarını savunma çizgisinden hiçbir zaman şaşmadı. TKP Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin doğrudan etkisi altında ve ulusal kurtuluş savaşımızın ateşleri içinde doğdu. Ve Üçüncü Enternasyonal'e katıldı. Sermaye egemenliğini ilk defa yıkan SBKP ile kardeşçe birlik, TKP'nin her zaman savunduğu temel bir ilke olmuştur. TKP, şaşmaksızın Türk-Sovyet halkları arasındaki dostluğu savunmuştur. TKP, Sovyetler Birliği'nin halkımızın ulusal çıkarlarıyla tam bir uyum içinde olan barış ve halklararası dostluk politikasının destekçisi olmuştur.

TKP'nin gelişmesi her zaman düz ve yalnızca başarılarla nitelenen bir çizgi izlemedi. Partimizin şu yada bu döneminde, ortaya çıkan yeni koşulların zamanında tahlil edilemeyişinden, karşılaşılan yeni problemlere zamanında yanıt verilemeyişinden, demokratik santralizm ilkesinin her zaman titizlikle uygulanamayışından ve başka objektif, subjektif nedenlerden doğan hatalar ve zayıflıklar yer yer ortaya çıkan başarısızlıkların nedeni olmuştur. Ama bütün bunlar, her zaman Marksizm-Leninizme sadık kalmış olan partimizin nice kurbanlara, acılara mal olan şanlı savaş tarihine asla gölge düşürmedi.

TKP'nin tarihi her zaman geniş çevrelerin ilgisini çekmiştir. Ama ne yazık ki, partimizin tarihi üzerine konuşanlar, her zaman gerçeklere bağlı kalmadılar, kimi zaman ise bu tarihi tümüyle çarpıttılar. Biz inanıyoruz ki, TKP'nin gerçek tarihi ancak onun safında yer alanlar tarafından yazılabilir ve ancak böyle bir tarih sınıf mücadelesinde etkili bir silah olabilir.

Belirli dönemlerde ortaya çıkan herşeyden önce polis saldırılarının yol açtığı zayıflıkları "TKP'nin yok olduğu" biçiminde yorumlayanlar haklı değillerdir. Böyle yorumlar, tarihe ve yaşayan gerçeklere terstir.

TKP en zor, karmaşık dönemlerde, hatta tüm parti yönetiminin tutuklandığı, derin bölünmelere uğradığı 1950 ve 1960'larda bile sesini duyurmasını bilmiştir. Parti üyeliğinin ne demek olduğunu iyi bilen nice komünist büyük bir alçakgönüllülükle, sabırla, ülke içinde ve dışında Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminin ilkelerini savunmak, onları canlı tutmak, halka gerçekleri duyurmak için ellerinden geleni yapmıştır. Bu komünistler, yüksek bir moralle, geleceğe iyimserlikle bakmışlardır. Bu iyimserlik, TKP'nin bugün zorlukları asması ve gelişmesiyle haklılık kazanmıştır. TKP'nin emektar üyelerinin bu toplantısı, her şeyden önce bu gerçeğin canlı kanıtıdır.

Yoldaşlar,

TKP, kurulduğundan bu yana, burjuvazi tarafından yasal çalışma hakkından yoksun bırakılmıştır. Bu 64 yıllık zorlu savaşımında, TKP pek çok yaralar almıştır. Ama uğranılan her başarısızlık, komünistlere paha biçilmez deneyim kazandırmıştır. Bizi şimdi daha da güçlendirecek olan, bu tarihten gerekli dersleri çıkarmayı bilmektir.

Parti yaşamının bütün ilkelerine titizlikle uyulmadığı, disiplinin zayıfladığı, üye normlarının düşürüldüğü, gizlilik kurallarının çiğnendiği, demokratik santralizme sıkıca bağlı kalınmadığı durumlarda, parti, kendisini sınıf düşmanının, polisin saldırılarına karşı başarıyla koruyamamıştır.

En zor durumlarda bile, işçi emekçi sınıfların karşısındaki görevlerini ihmal etmemeyi, baş düşmana karşı savaşı gevşetmemeyi, teoriyi küçümsememeyi, burjuvaziye, antikomünizme, antisovyetizme karşı ideolojik savaşı gevşetmemeyi gözardı eden bir parti kaçınılmazlıkla içe kapanmaktan, dedikoduların yıpratıcı etkilerinden ve fraksiyoncu eğilimlerin ortaya çıkmasından kendisini koruyamaz.

Partimizin deneyi gösteriyor ki, böylesi zayıflıklar, burjuvazinin bir yandan partiyi tutuklamalarla çökertmeye çalışmak, öte yandan, fraksiyonları kışkırtıp, dolaylı, dolaysız desteklemek yolundaki yıkıcı eylemlerine elverişli ortam yaratıyor.

Bu derslerin ışığında, parti yaşamının parti tüzüğü temelinde aralıksız mükemmelleştirilmesi, partinin yığınlar arasındaki çalışmalarının güçlendirilmesi, teorik düzeyimizin yetkinleştirilmesi ve ideolojik savaşım görevlerinin en iyi bir şekilde yerine getirilmesi, kısaca Lenince parti disiplininin bütün koşullarının yaratılması, illegal savaşan parti için çok daha hayati önem taşıyan hususlardır. Parti 5. Kongresinde onaylanan çizgi, işte bütün bu alanlarda partiyi güçlendirerek,komünist hareketi düşman saldırılarına, provokatörlerin eylemlerine ve fraksiyonculuğa karşı daha da dayanıklı kılmıştır.

12 Eylül darbesinden sonra, bugün de TKP ağır saldırılar altındadır. Partinin faşizm koşullarında elde ettiği illegal savaşım deneyimini, geçmişteki illegal savaşım deneyiyle birleştirmek ve zenginleştirmek şimdi çok daha güncel ve zorunludur.

Yoldaşlar,

TKP işçilerin, emekçilerin tüm halkımızın çıkarlarının en açık sözlü savunucusudur. Ülkemizde kuruluşundan bu yana halkımızın ulusal çıkarlarını böylesine savunan bu denli köklü tarihi bir parti yoktur.

TKP, Türk ve Kürt tüm halkımızın yüzlerce yıldır sömürü ve baskıya, adaletsizliğe, horlanmaya karşı verdiği bütün savaşımların, yaratılmış ulusal kültürün bütün olumlu yanlarının mirasçısı ve savunucusudur.

Komünist öncü demek, tarihte derin kökleri olan, bu nedenle yanlışları ve eksikleriyle, başarı ve yenilgileriyle zengin deneylere sahip, komünist idelerden ayrılmamış parti demektir.

Bu anlayışladır ki, TKP 5. Kongresi gelmiş geçmiş tüm yönetimlere sahip çıkmıştır. TKP, Mustafa Suphi, Ethem Nejat, Şefik Hüsnü, Salih Hacıoğlu, Zeki Baştımar, Reşat Fuat Baraner, Nazım Hikmet, İ.Bilen gibi işçi sınıfının en değerli evlatlarını yetiştirmiş bir partidir. Bu partinin savaş yolunda nice komünist can vermiştir. Mastafa Suphi ve 14 yoldaşımız, "Yaşasın TKP" diye idama giden Mesut yoldaş, işkenceyle öldürülen Hasan Basri, İskeçeli Küçük Hasan, Salih Bozışık, MK üyesi Deniz yoldaş (Mustafa Hayrullaholğu), Ali Gider, Meryem Karakız, Barış Yıldırım, Kenan Öztürk, Hüseyin Güzel, Avni Ece, Fevzi Kuruçay, Talip Öztürk, Ali İhsan Özgür, Celâlettin Kesim, Mehmet Çakmak, Demir Yaraşık, Bahri Gürpınar ve adı bilinen ve bilinmeyen daha nice yoldaşımız, partimizi kendileri gibi ölümsüzleştirdiler.

İşte şimdi, bu şanlı tarihin mirası sağlam ellerdedir. Genel Sekreterimiz Haydar Kutlu yoldaşın önderliğindeki MK etrafında kenetlenen parti, önüne koyduğu yepyeni görevleri yerine getirmek için güvenli adımlarla ileriye doğru yürüyor.

Terör, zorbalık, yalan TKP'nin 64 yıldır sürdürdüğü barış, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşımını durduramaz. 65. kuruluş yılında TKP daha da güçlenmiş olacaktır.

TKP şanlı tarihi ve savaşkan bugünü ile güçlüdür. Yarın daha güçlü olacak ve tarihsel görevini er geç yerine getirecektir.

Türkiye İşçi Partisi ve Türkiye Komünist Partisi heyetleri gelişmeleri ve aralarındaki ilişkileri görüşmek üzere biraraya geldiler. Her iki partinin en üst düzeyde temsil edildikleri toplantıda, heyetler önce dünyada ve ülkemizdeki gelişmeleri ele aldılar ve partilerinin özgün çalışmaları hakkında bilgi ve görüş alışverişinde bulundular. Aralarında geniş çapta görüş birliğinin mevcut olduğunu saptadılar.

Dünya kapitalizminin derinleşen bunalımı ile birlikte, başta ABD olmak üzere emperyalizmin artan saldırganlığının ve savaş kışkırtıcılığının, insanlığın sonu anlamına gelecek nükleer bir savaş tehlikesinin dünyada ve özellikle bölgemizde ulaştığı boyut ve bunun dünya ve ülkemiz halklarına karşı yarattığı sıcak tehdit üzerinde durdular; barış savaşımının daha yükseltilmesinin, bunun için barıştan yana tüm güçlerin örgütlenerek seferber edilmesinin yaşamsal önemini bir kez daha vurguladılar.

Bugün ülkemizde hüküm süren ve

BASIN AÇIKLAMASI

– saldırı, tutuklama, işkence ve idamlarıyla,
– durmadan körüklediği ırkçılık ve şovenizmi ile,
– yol açtığı ve sürdürdüğü dayanılmaz pahalılık, işsizlik ve hızlandırdığı yoksullaşma süreci ile,
– ve bunun neden olduğu moral çöküş ve çürüme ile

işçi sınıfımıza, en geniş kitlelere, demokrat ve yurtsever güçlere, Kürt, Türk tüm halklarımıza düşman faşist diktatörlüğün yıkılması gereğini ve bunun için ilerici, sol, demokrat güçlerin, iş, eylem ve giderek cephe birliğinin gerçekleştirilmesinin güncel görevimiz olduğunu vurguladılar. Bu kapsam içinde TİP ve TKP'nin de aralarında yer aldığı altı sol partinin, kalıcı bir güç ve eylem birliğini gerçekleştirmiş olmasının önemli bir adım olduğunu ve bunun giderek güçlenmesi için, her çabayı harcayacaklarını belirttiler.

Son olarak aralarındaki ikili ilişkiyi, atılan adımları, alınan mesafeyi ve bundan sonraki gelişme sürecini ele alan Türkiye Komünist Partisi ve Türkiye İşçi Partisi, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmini temel alan iki parti olarak, belirtilen günümüz koşullarında daha da ivedi bir önem kazanmış bulunan, Türkiye işçi sınıfının politik birliğini gerçekleştirmek konusunda varmış oldukları görüş birliğini ve bu çerçeve içinde:

1) Kendi aralarında tam bir eşitlik esası üzerinde sıkı eylem birliği ilişkilerini geliştirme;
2) Aralarındaki kimi konulara ilişkin görüş ayrılıklarını aynı ideolojik ve politik temel üzerinde giderme çalışmalarını da geliştirme konusunda kararlılıklarını teyid ettiler.

Bu doğrultuda çalışmaları sürdürmek azim ve kararı ile toplantı son buldu.

20 Aralık 1984

TKP'ni güçlendirmenin...

Başı 2. Sayfada

tuda çalışmamak. Randevuları ve görüşmeleri aksatmak. Her alanda, bu arada mali konuda özveri eksikliği. Cesaret eksikliği. Eski ilişki ve tanıdıklarla gereksiz ilişki kurmak, en küçük bir sorunda bunlarla yatay ilişki kurmaya kalkışmak. Özel ve aile yaşantısında kimi yanlış davranışlar.

Yaygın olmasa da, böylesi durumların en kısa zamanda giderilmesi, partimizin önündeki olanakların değerlendirilmesi açısından yaşamsaldır. Cuntanın manevra alanının daralması, muhalefet güçlerinin genişlemesi, partimizin halkımıza ve Sol Birlik'e karşı yükümlülüklerinin eksiksiz yerine getirilmesi vb. tümü, bunların aşılmasıyla sıkı sıkıya bağlıdır. Böylesi eksikliklerin görüldüğü yerlerde yoldaşla disiplinin önemi ve anlamı üzerinde konuşmak, onu eğitmek için çaba göstermek, tekrarların görülmesi durumunda ise tüzük gereklerini uygulamak zorundayız.

Disiplinli, sorumluluk duygusuna sahip, yenilikçi, atak yoldaşların sorumlusu yerlere doğru gelmesini sağlamak zorunludur. Disiplin, disiplinli insanların yönetiminde yürür. Öte yandan disiplinin özü birdir. Ancak yetkisi çok olan örgüt ya da üyenin disiplinin çok daha yüksek olması zorunludur.

Antikomünist mihraklar, kimi sözde "sol"cular dün olduğu gibi, bugün de komünist partisinin demokratik merkeziyetçi işleyişine, en başta da onun demir disiplinine karşı saldırılarını sürdürüyor. Onu kışla disiplinine benzetmeye çalışıyorlar. Parti disiplini bürokratik, mekanik değil, bilinçli bir disiplindir. Kutlu yoldaş, 3. Plenumu açış konuşmasında eskisinden bin kat fazla disiplin ve özveri gerektiren görevlerle karşı karşıya bulunduğumuzu somutlarken, bizim disiplin anlayışımızı şöyle tanımlıyordu: "... bizim disiplin anlayışımız bambaşkadır. Bizim disiplinimiz kör bir korkuya, 'müthiş' yönetim yöntemlerine, buyrukçuluğa dayanmaz. Bu anlaşılır bir şey. Biz komünistler, inançlarımıza sıkı sıkıya bağlı, hiçbir zorbalığa boyun eğmeyen, düşmanla uzlaşmazlığı her şeyin üstünde tutan kavga insanlarıyız. İşte disiplin derken, böylesi nitelikler taşıyan bizlerin gönüllü olarak yaptığımız, yarattığımız, tek tek kişiliklerimizi, irademizi kollektif güce, iradeye yükselten partimizin otoritesini bağlamayı anlıyoruz. Bu, yüksek politik ve partililik bilinci, yüksek sorumluluk demektir."

Ve hiç unutmayalım: Başarının kilit noktası her alanda denetimdir.

Biz esir miyiz?

Başı 4. sayfada

Hem de posası çıkarılana dek. Öyle ki, örneğin ütüde çalışan kadınların ayakları su toplamıştır, çorap giyemez oldular. Minder üzerinde yalınayak çalışıyorlar, dudakları çatladı, yara oldu.

Patron bir de öğle yemeği verdiğini söyler. Öğle yemeği olarak verilen ikişer kaşık yemek ve bir çeyrek ekmekle gecenin geç saatlerine kadar çalışan kadınlar açlıktan bayılacak duruma gelirler. Sonuçta işçiler, insafsız, vahşi bir sömürü altındadır. Pazar günleri ve geceleri sürekli olarak çalışan birinin eline taş çatlasa ayda 21 bin lira geçer. Sanki esir çalıştırıyorlar. Öyle ya, biz işçiler kapitalizmin "özgür" köleleri değil miyiz? Bu köhnemiş, insafı, imanı olmayan düzeni yıkmadıkça, bizlerin çilesi sürecektir. Parolamız, "Birleşelim, o zaman yeneceğiz" olmalıdır.

TKP'NİN SESİ'NE
KULAK VER !

Dinle, dinlet !

Hergün saat 5'de 25 m, 11820 kHz; saat 7, 9, 11, 13, 17, 19'da 31 m, 9585 kHz; 21, 23, 02'de 49 m, 6200 kHz; Pazar günleri bunlara ek olarak saat 15'de 31 m, 9585 kHz.

Işyeri değil işkence yeri

Başı 4. sayfada

Her Liceli daha iyi görüyor. Diktatörlük işyeri değil, fabrika değil, yatırım değil, yalnızca falaka yeri, işkence, zulüm yeri yapıyor. Hıncımız, kinimiz, bilincimiz daha da bileniyor.

Asıl biz soruyoruz?

Başı 4. sayfada

şefi, "Cenaze hepimizin, bizlerin de yüreği yanıyor, ama elden ne gelir. Ama şunu unutmayın. Komünistler var, siz bilmezsiniz onlar içinize sızabilir. Sizi yanlış davranışlarda bulunmaya zorlayabilirler" demeye başladı.

Kalabalığın gözlerindeki kini görünce, yıldırmayı, korkutmayı denedi: Bunları size kim verdi?

Salih'in bir akrabası atıldı: İllâ birinin mi vermesi lazım? Biz kendimiz hazırlayamaz mıyız? Asıl soruyu biz soruyoruz. Salih'i kim öldürdü? Salih neden el kapılarına gitti? Salih neden vatanında iş bulamadı? Karşı taraf sus pus oldu!

ATILIM
Yayınlanan/Herausgeber
ASA VERLAG
Postfach 101016
4300 Essen 1
Offsetdruckerei
B. Ronnes
4190 Kleve

24 Ocak Programı'nın 5 yılda gösterdikleri

YA ÖZAL POLİTİKASI, YA ULUSAL DEMOKRATİK BİR EKONOMİK POLİTİKA

● Zeki TİRELİ

Turgut Özal, 24 Ocak 1980'de uygulamaya sokulan yeni ekonomik politikayı "3-4 yıl içinde ekonomiyi düzlüğe çıkaracak bir politika" olarak tanımlıyordu. 12 Eylül 1980 devirmesinden sonra Özal'ın programını aynen uygulamayı sürdüreceklerini açıklayan generaller de, bu programı, "Memleketimizi düştüğü ekonomik bunalımdan kurtaracak, halkımızın sıkıntılarını hafifletecek, ekonnomik gelişmeyi sağlayacak, artan işgücüne yeni yeni iş sahaları açacak bir istikrar programı" olarak nitelemişlerdi.

ATILIM, 1 Ekim 1980 sayısında bu savları yanıtladı ve gerçekte olacakları şöyle sıraladı: Kapıların yabancı sermayeye ardına kadar açılması; yerli tekellerin devlet gücü ve emperyalist sermaye ile bağlanması sürecinin hızlanması; başta işçi sınfının reel ücretlerinin, yaşam düzeyinin düşürülmesi, bunun yanısıra memur, emekçi, esnaf, zanaatkar ve tüm tekel dışı çevrelerin, tüm tarımsal kesimin ulusal gelirden paylarının azaltılarak, tekellerin paylarının artırılması; tekel dışı çevrelerin yoksullaşması, yıkım sürecinin hızlandırılması; bir mezarlık barışı ve köle çalışması ortamı yaratılması; sendikal hakların yokedilmesi ya da salt göstermelik hale getirilmesi...

"Bu program" demişti TKP, "Halka gerçekte kan, ter ve gözyaşı vadetmektedir."

Şimdi aradan geçen beş yılın getirdiği sonuçlara bakıldığında, Özal'ın ve generallerin bütün söylediklerinin yalan çıktığı, buna karşılık TKP'nin bütün öngörülerinin doğrulandığı en somut biçimde ortadadır. Ne var ki 24 Ocak programı, beş yıl içinde hiçbir sorunu çözememiş olmakla kalmadı, halkımıza ve ulusal ekonomiye bir dizi yeni ağır sorunlar getirdi.

Bugün Özal'ın ekonomik politikası ile daha fazla gidilemeyeceğini artık çok geniş çevreler belirtiyor. Yeni bir ekonomik politika arayışı diktatörlük karşıtı bütün muhalefet güçlerinin gündeminde yeralıyor.

O nedenle Özal politikasının, üstelik emperyalizmin bütün desteğini almış olmasına ve süngü gücüne dayanmasına, uygulayıcılarının ağızlarından çıkan herşeyin yasa gücünde işlev kazanmasına rağmen iflas etmiş olmasının gerçek nedenlerini ortaya koymak büyük önem taşıyor.

Özal politikası, Türkiye ekonomisinin gerçek sorunlarına güzünü kapadığı, bunları ele almadığı, tersine attığı adımlarla bu sorunları daha da azdırıdığı için iflas etmiştir.

Nedir Türkiye ekonomisinin başlıca gerçek sorunları? Bu en başta sanayileşmedir, tarımın modernleştirilmesidir, devlet ekonomik sektörünün güçlendirilip, yetkinleştirilmesidir. Bilimsel-teknik gücün güçlendirilmesi, emek üretkenliğinin artırılmasıdır. 24 Ocak programı ise, sanayileşme hedefinden vazgeçti, tarımsal gelişmeyi durdurdu, devlet ekonomik sektörünü yoketmeye yöneldi, teknolojiyi unuttu, emek üretkenliğini azaltıcı adımlar attı.
nolojiyi unuttu, emek üretkenliğini azaltıcı adımlar attı.

Bu, ikinci olarak, ekonominin emperyalizme bağımlılığının azaltılması, giderek yokedilmesidir, sosyalist ülkelerle, "Üçüncü Dünya" ülkeleriyle ve tüm ülkelerle eşitlik ve karşılıklı yarar temelinde istikrarlı ilişkiler kurulmasıdır. Özal politikası ise, emperyalizme bağımlılığı kölelik düzeyine çıkardı, sosyalist ülkelerle ilişkileri geliştirmedi, ayrımsız bütün ülkelerle olan ilişkilere istikrarsız, önceden hesaplanamaz bir nitelik kazandırdı.

Bu, üçüncü olarak, üretici sınıf ve katmanların rollerini artırmak, asalak kesimlere olanak tanımamak, hazinenin soyulmasını önlemek, sosyal adaletsizlikleri azaltmaya çalışmaktır. Özal ekonomisi ise başta işçi sınıfı olmak üzere köylülüğün, zanatkarın, küçük üreticinin, hatta sanayici kapitalistin rollerini azalttı, bankacı, banker, tüccar, komisyoncu, Mafya babası gibi asalak kesimlerin ekonomideki rollerini olağanüstü artırdı. Emekçileri eşi görülmedik bir baskı altına alırken, burjuvazinin karakterini genel olarak daha asalaklaştırdı, onu daha işbirlikçileştirdi, tekelleşmeyi hızlandırdı. Soygunculuğu yasallaştırdı. Ulusal'ın rolünü hiçe indirdi, antiulusal'ın rolünü belirleyici duruma getirdi.

Bunların sonucunda sosyal adaletsizlik daha da derinleşti. Beş yıl içinde işçi sınıfının ve tüm emekçilerin gerçek gelir-
leri en az yarı yarıya azaldı. Buna karşılık, emperyalist yağma büyüdü, tekeller altın yıllarını yaşadılar. Üstelik yeni tür milyarderler türedi. (Örneğin 1970'lerde sıradan bir müteahhit şirketi olan ENKA bugün ekonominin bütün alanlarını bir ahtapot gibi saran, devletin kasasını kendi kasası gibi kullanan dev bir işbirlikçi tekele dönüştü. 1977'de yalnızca Koç Holding'in Garanti Bankası'nda sıradan bir yönetici olan Erol Aksoy bugün tek başına bir banka ve bir holdingi kontrolü altında tutan, "küçük bir imparator" haline geliverdi. ENKA'nın sahibi Ş. Tara ile E. Aksoy gibi "yeni"lerin ortak özelliği ise emperyalist kurum ve tekellerle ve T. Özal ile sıkı fıkı ilişkiler içinde olmalarıdır.)

Bu, nihayet en önemli sosyal sorun olan işsizliğe karşı çözümleyici önlemler alınmasıdır. Özal ekonomisi ise işsizliği daha da artırdı. Resmi kayıtlı işsiz sayısı 1977'de 1,4 milyonken, bugün tam 4 milyonu aştı.

Eğer bugün Türkiye'de büyük sermaye altın yıllarını yaşarken gerçek sabit sermaye yatırımlarının değeri halâ 1977'deki düzeyi aşmamışsa (ve üstelik bu yatırımlar içinde özel sektörün payı %50'den %40'a düşmüşse), eğer bankalardaki gerçek mevduat bütün yüksek faiz vb. tuzaklara rağmen dolar olarak hesaplandığında 1984'de de tam 1977'deki kadar, yani 10 milyar dolar dolaylarında kalmışsa, sorun yalnızca 1978'de ve 1979'da kısmen ve 1980'den sonra bütün yönleriyle uygulamaya sokulan İMF reçetelerinin, Özal politikasının başarısızlığı sorunu değil, asıl, Türkiye kapitalizminin kendini yeniden üretme yeteneklerinin felce uğramış olmasıdır.

O nedenle, demokrasi güçleri bunalıma kendi yanıtlarını ararken, son sekiz yılın derslerini iyice özümsemek zorundalar. Gerçek yanıt ancak sorunların kökenine yönelmekle ve 24 Ocak politikasının her alanda tam tersini savunmakla bulunabilir:

— mali operasyonların ve tüccarlığın, vurgunculuğun değil, sanayileşmenin, tarımın modernleşmesinin, devlet sektörünün öne çıkmasını sağlamak,

— emperyalizme yakınlaşmak değil, ondan uzaklaşmak, tüm ülkelerle eşit haklı işbirliğine yönelmek,

— holdinglerin değil, işçi ve üretici köylünün, zanatkarın, sanayicinin rol ve işlevini artırmak,

— ve tüm bunlara dayanarak işsizliği azaltmaya, ulusal gelir dağılımındaki adaletsizlikleri gidermeye yönelmek zorunludur.

Ya Özal politikası, ya da bu tür ulusal, demokratik bir ekonomik politika! Çünkü ikisinin arası her yaklaşım, Özal politikası gibi Türkiye'deki bağımlı ve geri kapitalizmin yapısal bunalımını bir üst düzeyde yeniden üretmekten, ekonomik ve sosyal, dolayısıyla politik durumu bugününden çok daha kötü bir duruma sokmaktan başka bir sonuç getirmeyecektir. 24 Ocak'ın beşinci yılında çıkarılacak en önemli ders bizce budur.

Siyonizmin suç ortakları

Başı 12. sayfada

köprünün harcı, çimentosu oluyor, bu köprünün ayakları altında halk her geçen gün daha eziliyor.

Tercüman gazetesinin verdiği "Musevi lobisinin Nisan'da Washington ziyareti sırasında Özal'a Türk-İsrail ilişkilerinin geliştirilmesi için baskı yapmaya hazırlandığı" yolundaki haber ise yalnızca hem Türk ve Kürt bütün halkımız, hem de tüm bölge halkları açısından çok daha geniş çaplı ve uğursuz yeni planların gündemde olduğunu gösteriyor.

Kaybedecek tek bir gün bile yok...

Başı 1. sayfada

olanaklarını ellerimizde tutuyoruz. Son aylarda sıradan proleterlerden aldığımız birçok mektuptan çıkan önemli bir sonuç var: Faşizmin bu baskı ve işkencesine rağmen adını bile ağzına almanın suç olduğu, hakkında her türlü iftiranın yayıldığı Komünist Partimizi bekleyenlerin sayısı çoğumuzun sandığından daha fazladır. Ülkenin çok çeşitli yerlerinden işçi arkadaşlar "Sizinle ilişkiye geçmek istiyoruz. Bizi hangi yola koyarsanız o yoldan gideceğiz" diyen mektuplar yazıyorlar.

Yalnız böylesi soylu, öznel istemler değil, nesnel bir istem de, bizim partimizi daha da güçlendirmek için her çabayı göstermemizi gerektiriyor. Toplumsal gelişmenin her alanda derinleşen bir bunalım olarak ortaya çıkan tıkanmışlığı, bugünden en uzağı somut biçimde görebilen işçi sınıfının öncü kesiminin dışındaki tüm güçleri ister istemez bunaltıyor, şaşırtıyor. Bu toplum sözünün eri bir gücün önüne geçip yol göstermesine hiçbir zaman bu kadar ihtiyaç duymamıştı.

İşte bu nedenlerden, bugün yalnız görevlerimizi çözmede duralamak ya da yavaşlamak değil, daha da hızlanmamak bile, bizden beklenenleri uzun yıllar yerine getiremez bir duruma düşmemize yol açabilir.

Her şey hızla değişiyor. Zaman hızlanıyor. Biz de hızlanmalıyız. Türkiye'nin gebe olduğu değişime halkın özlediği bir yön verebilmek, böylesi bir değişimi hazırlamak için, kendimizi daha hızlı ve daha üst bir düzeyde değiştirmeliyiz.

Alışkanlıklarımızda, çalışma stilimizde, dilimizde, kalemimizde bizi bekleyen emekçilere, ilerici aydınlara ulaşmamızı, onları birleştirmemizi güçleştiren, yavaşlatan, önleyen ne varsa, yok etmeliyiz. Partimizin politikasını yığınlara, toplumsal yaşamın her alanına götürmek için, her alanda varolmalıyız, güç olmalıyız. Bütün bunlar komünistlerden o denli çok özveri istiyor ki, bunun ölçüsü yoktur. Bir yoldaş bize gönderdiği şiirinde bunu şöyle dile getirmiş:

"Kavga özveri ister,
kavga sabır ister
ve sevgi ister herşeyden önce.
Hangi ürün emeksiz,
hangi gün gecesiz olmuş?
Ölümlerle sarılmamış onur,
hani nerede?
Var mı göster,
tek sancısız doğum?"

Mustafa Suphi, Ethem Nejat, Hilmioğlu Hakkı, Nazmi İbrahim, Maksut, Bahaettin, Hayreddin, Mehmet Ali Hakkıoğlu, Emin Şefik, Kazım Ali ve öteki yoldaşlarımızı, 15'leri, alçakça öldürülmelerinin 64. yılında saygıyla anarken, ülkemizi bugünkü acı duruma getiren gelişmelerin bir yerde daha o kanlı cinayetle birlikte başladığını, onun için Partimizi ne pahasına olursa olsun daha da güçlendirmek gerektiğini şimdi daha somut kavrıyor ve "Partimizi güçlendirmeden ülkemizi kurtaramayız" diyoruz. 65. kuruluş yıldönümünün sonunda göğsümüzü gerip hesap vermek üzere! Kaybedecek tek bir gün bile yok!

Faşizmi yıkacak...

Başı 1. Sayfada

mevcut antidemokratik yasalarla ve uygulamalarla parlamenter demokrasi olmaz" diyor. 12 Eylül öncesinin Cumhurbaşkanı vekili, eski AP'li şimdi DYP'li Çağlayangil, SODEP'le rejime karşı işbirliğini savunuyor. Hükümet çevrelerini korkutan bu gelişmenin, işbirliği yolundaki çabaların doğal olduğunu belirtiyor. "Hepimiz Anadolu yakasına geçmek istiyorsak, birlikte geçmeliyiz. Sonra isteyen Beylerbeyine gitsin, isteyen Üsküdara" diyor. SODEP Genelbaşkanı Erdal İnönü, "1985 yılında erken seçim istemi gündeme gelecektir" diyor.

Öte yandan altı sol partinin oluşturduğu SOL BİRLİK'in geniş çevrelerde ilgi ve umutla karşılandığı bize ulaşan mektuplardan anlaşılıyor.

Sendika cephesine bakalım: Bu günlerde, Ağustos'ta yapılan birinci "zirve toplantısının" altı ay sonra ikincisi gündemde. Bu zirve öncesinde kimi sendikacılar, kamu kesiminde süren toplusözleşme görüşmeleriyle ilgili olarak, "Toplu pazarlık var demek işçileri yanıltmak olur" dediler. Toplusözleşme görüşmelerinin protesto edilmesini, işçi tabanına durumun açıklıkla anlatılmasını, yürüyüşler mitingler düzenlenmesini istediler. Hükümetle diyalogtan, zirve toplantılarından hiçbir şey çıkmayacağını Türk-İş'in başkanı Şevket Yılmaz bile, yeni yılın ilk günlerinde yapılan Türk-İş başkanlar kurulu toplantısında şöyle dile getirmişti: "Beş ay önceki zirve ve sonuçları bilinirken yeni bir zirve toplantısından birşey beklemek hayalcilik olur". Yine Türk-İş başkanı Şevket Yılmaz aynı toplantıda, "Sendikaları suskun ve etkisiz toplumların demokrasi ile idare edildildiğini iddia etmek mümkün değildir." diyordu.

Sendikacılardan, işçilerden yükselen, "artık çıkarlarımızı bize tahsis edilen tiyatro sahnesinde değil, kendi usulümüz ve üslubumuzla, dile getirebileceğimiz her yerde dile getirelim." uyarısı da bir dönem sendikacıları sarmış olan suskunluğun, yerini hızla aktif tutum almaya giderek terkettiğini, göstermiyor mu? Artık işçiler, "Özal hükümetinin, rejimin sözcülerinin şantajlarını bir yana bırakalım, yasalar bu kadarını izin veriyor türünden kaygılara yerli yersiz kapılmayalım." diyorlar. "Şimdi bizim için önemli olan, sesimizi yükseltme yöntemimizin yasadışı olup olmadığı değil, sonuç alıp almayacağımızdır, etkili olup olmayacağımızdır" diyorlar. Zirvelerden, hükümetle diyalogtan hiçbir şey çıkmaz. Çıkanları işte görüyoruz. Açlık ücretleri, SSK'dan aldığımız konut kredilerinin de kesilmesi çıkıyor. Toplu koordinasyon kurulları çıkıyor. Sosyal hakların yok edilmesi, işyerinde sendikal çalışmanın, söz hakkının ortadan kaldırılması çıkıyor, işten atılmalar çıkıyor, lokavt kararları çıkıyor. Zaten kısıtlanmış yok edilmiş grev hakkının bir de şantajlarla onaylatılan sözleşmelerle sona erdirilmesi, birazcık sınırı aşan toplusözleşmelerin iptali yöntemleri çıkıyor. İşçilerden yükselen bu ses ve şimdi kimi sendikacıların da dile getirmeye başladıkları "Hükümetle diyalog değil, tabanın sesine kulak vermek gerek" istemi, bunlar değişim isteminin de göstergeleridir.

Şimdi sözkonusu kuruluşların tabanlarından, DYP ve SODEP genel merkezlerine, Türk-İş yöneticilerine gönderilen toplu mektuplarda, halkın istemlerinin ülke çapında mitinglerle dile getirilmesi isteniyor. Komünistler sol güçler bu girişimileri var güçleriyle destekliyorlar. Destekliyorlar çünkü, demokrasi güçlerinin birliğinin güvencesi halkın tabandaki birliğidir. Sol güçler ancak, tabandaki bu birlik eğilimine aktif katılarak, katkıda bulunarak, onu güçlendirmek için çabalarını yoğunlaştırarak toplumsal gelişmeye etkide bulunabilirler.

Rejime ve onun talancı, soyguncu hükümetine son verecek güç de işte ancak böyle oluşabilir.

Şimdiye kadar...

Başı 2. sayfada

pan, bunu ileten yoldaşlardan kaçı doğrudan haber, yazı iletmiştir?

Yarışmanın bir yılı sona ererken, toplam sayıda da, günlük ortalamada da hızlı bir yükselme sağlanabilir. Bir yılın değerlendirilmesininin artan katılımla selamlanmasına herkes katkıda bulunabilir. Şimdiye kadar yarışmadan haberdar olan, adresi bilen ama bir kez bile yazmamış olanların tümü bir kez olsun yazsalar, bu yapılabilir. Bir kez bile yazmamış olan ilk mektubunu postaya vermeli, bir mektup göndermiş olan ikincisini, iki göndermiş olan üçüncüsünü yazmalıdır. O zaman bu sağlanabilir. Sağlanmalıdır.

Niçin? Yalnızca "sayı artırmak" mı amacımız? Elbette hayır. Amacımız partinin bu konudaki bütün gücünü seferber edebilmek, savaştığımız her alandaki her olguyu, halkın her sorununu parti basınına yansıtabilmektir. Bu iletişimi, "yarışma"nın sınırı dışında, kalıcı olarak sistemleştirmektir. Bunun için şimdiden zemini döşemektir.

Yarışmanın bir yılı sona erdiğinde, her komünist TKP'nin Sesi'ne kulak veren her demokrat, her devrimci, her yurtsever insan, bu yarışmada bir mektupla da olsa ben de yer aldım diyebilmelidir.

SİYONİZMİN SUÇ ORTAKLARI

●Mehmet ERGÜL

24 Aralık günü Tercüman gazetesinde Özal'ın Nisan başında ABD'ye yapacağı ziyaretle ilgili bir haberde, "Musevi lobisinin Türk-İsrail ilişkilerinin geliştirilmesi yolunda baskı yapma hazırlıkları içinde olduğu belirtiliyor ve İsrail'e yakın kaynakların şu sözlerine yer veriliyor: "Ancak biz, İsrail-Türkiye ilişkilerinin seviyesini bir anda dünyaya ilan ederek yükseltme konusunda bir şart öne sürmüyoruz. Bu ilişkiler, ABD aracılığıyla Washington'da sessizce yürütülebilir."

Bu "sessiz ilişkiler" yeni bir şey mi? Olgular, diktatrölük ile ulurlararası siyonizm arasında politik, askersel, mali her alanda uğursuz işbirliğinin hızla geliştiğini gösteriyor.

Uluslararası siyonizm deyince sözkonusu olan, ABD emperyelizmi içindeki siyonist banker ve sanayi çevreleri, Pentagon ve Kongre içindeki siyonist lobi ve doğrudan İsrail yönetimidir.

ABD'deki sanayici ve bankerlerin %20'si siyonistlerden oluşuyor. Bu çevrelerin ABD ekonomisi ve politik yaşamında, sahip oldukları sermayenin çok ötesinde güç ve etkileri var. Siyonist lobi diye bilinen "Amerikan-İsrail Genel İşler Komitesi'nin Senato'da 67, Tesmilciler Meclisi'nde ise 143 üyesi bulunuyor. Bu "şok grup"un görevi, ABD hükümetinin İsrail'e her türlü mali ve politik desteği sağlaması için baskıda bulunmaktır. (Novoe Vremya, 1984, Sayı 47)

ABD'Lİ AMA...

Yakından incelendiğinde görülecektir ki, ABD emperyalizmiyle ülkemizdeki işbirlikçi oligarşinin ilişkileri, ağırlıklı olarak siyonist çevreler eliyle yürütülen ilişkilerdir.

Evren-Özal rejiminin ABD emperyalizmiyle ilişkilerinde önemli rol oynayanlardan biri, siyonist çevrelerle bağlı Dışişleri Bakan Yardımcısı Abrams'dır. Reagan yönetiminin "Kamu Diplomasisi ve Demokrasi Projesi"nin uygulaması Abrams'ın sorumluluğu altındadır. ABD "ulusal güvenlik doktrini"ni esas alan bu proje, gelişmekte olan ülkelerde ABD yanlısı politik kurumların, partilerin oluşturulmasını, güçlendirilmesini, sendikalar, üniversiteler ve kitle haberleşme araçlarında bu çevrelerin her bakımdan desteklenmesini öngörüyor. Abrams'a göre, "Demokrasi Projesi, Türkiye üzerinde denenmiş bir test niteliği taşıyor." (Profesör Mümtaz Soysal'ın Abrams'la konuşmasından, Miliyet, 22 Haziran 1983)

Askersel-stratejik alanda ilişkilerde kilit bir rol oynayan ve her altı ayda bir "Ortak Savunma Grubu" toplantıları için Türkiye'ye gelen ABD Savunma Bakan Yardımcısı Richard Perle, ABD'deki "süper şahinler"in ve Pentagon'daki siyonist lobinin başını çekenlerden biridir. Perle, daha 1970 yılında "çok gizli" diye sınıflandırılan ABD sırlarını İsrail elçiliğine verirken suçüstü yakalanmıştı. (Atlantic Monthly Dergisi, Mayıs 1982) Perle, ayrıca İsrail silah firmalarının maaş bordrolarına kayıtlıdır ve siyonist finans ve bankerlik kuruluşu Lehmans Brothers'dan yüklü komisyonlar alıyor. (Milli Gazete, 18 Aralık 1984) 6. Filo'nun ikmal ve bakım işlerini görüşmek üzere 1983 yılında Türkiye'ye gelen ABD Donanma Bakanı John Lehman da, bu finans kuruluşunun sahipleri arasındadır.

Öte yandan "Türkiye'ye askeri yardım için Kongre'nin onayının sağlanmasında Reagan yönetimi Siyonist lobiden yararlanmıştır." (N. Osipova, "Zionist Lobby in Washington", Progress Publishers, 1984, s. 173)

ABD'deki siyonist çevrelerin önde gelen isimlerinden eski Dışişleri Bakanı Kissinger ve Senatör Abraham Ribicoff, 6 Kasım seçimlerinden önce doğrudan Özal'a destek vermek için Türkiye'ye geldiler ve oradan İsrail'e geçtiler. (Güneş, 7 Haziran 1983) Kissinger ve Ribicoff, dörtbuçuk milyar dolarlık F-16 savaş uçakları satışı için de General Dynamics firması adına girişimlerde bulundular. (Güneş, 22 Haziran 1983)

T.C. YURTTAŞI, AMA...

Özal'ın emperyalist finans çevreleri içindeki siyonistlerle ilişkisi, ta 1967'lere, "İMF'nin Musevi asıllı üç uzmanı Mladek, Sturck ve Eisenberg'in parabanka-kredi sistemini düzeltmek için Türkiye'ye geldiği yıllara" uzanır. (Milliyet, 24 Ağustos 1984) Özal'la "banka reformu" için birlikte çalışan İMF uzmanı Eisenberg, o zamanlar sıradan bir borsa acentesi olan Cevher Özden'i de bankerliğe teşvik eden kişidir.

Öte yandan İMF ve Dünya Bankası'nın tavsiyesi üzerine 24 Ocak politikasının uygulanmaya başlamasından sonra Merkez Bankasına "danışmanlık" görevi verilen ve bu görevleri hala süren Lazard Brothers, Lehman Brothers ve Warburg adlı üç finansman ve bankerlik kuruluşu da siyonist çevrelerle bağlıdır.

Türkiye tekelci sermayesinin siyonizmle ilişkileri üzerine de ilginç veriler vardır. Örneğin, ülkemizin önde gelen holdinglerinden Profilo Holding'in sahibi Jak Kamhi önceki yıl siyonistlerin egemen olduğu Dünya Yahudiler Kongresi'ne katıldı. Kamhi aynı zamanda Kaliforniya Mafyası'nın önde gelen silah tekellerinden Hughes grubuyla ortaklaşa askeri helikopter yapımı için bir anlaşma imzalamıştır. (Financial Times, 22 Aralık 1980)

Ayrıca Tahran'da ABD elçiliğinde ele geçirilen bir CİA belgesinde, MİT, "Arapların politik niyetleri ve faaliyetleriyle ilgili her türlü bilgiyi MOSSAD'a aktarmaktadır." (Internaional Herald Tribune, 2 Şubat 1982) denilmektedir.

KİMİN KÖPRÜSÜ ?

Tüm bunlardan çıkan nedir? Apaçık görülmektedir ki, uzun bir süredir ABD emperyalizminin güdümünde Türkiye işbirlikçi oligarşisi ile siyonizm arasında gizli bir işbirliği, yakınlaşma gündemdedir. 12 Eylül devirmesinin ertesinde alınan, İsrail ile diplomatik ilişkileri en aza indirme kararı, göstermelik olarak kalmış, tesine kapalı kapılar ardında diplomatik bağlardan çok daha sıkı somut bağlar kurulup geliştirilmiştir.

Bunda şaşılacak bir şey yoktur. ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki iki sağlam kalesi Türkiye ile İsrail arasında böylesi ilişkilerin oluşup gelişmesini desteklemesi, buna önayak olması doğrudan onun bölgedeki askersel-politik planlarıyla bağlıdır.

"Ortadoğu'ya açılma", "Batı ile doğu arasında köprü olma" sözleriyle ortaya çıkan Türkiye'ye yönelmesi, Türkiye aracılığıyla bölgeye sızmaya, onun yardımıyla Arap gericiliğiyle ilişkilerini yeniden düzenlemeye çalışması da Ortadoğu'da yalıtlanmış siyonizmin, kendi yayılmacı amaçlarıyla bağlıdır.

"Arap halklarıyla dostluk ve işbirliği istiyoruz", "Filistin halkının haklı davasını destekliyoruz" diyen Evren-Özal ikilisinin bu konuda da ne denli ikiyüzlü, iğrenç bir politika izlediği şimdi bu anlatılanların ışığında daha somut ortaya çıkıyor. Ama artık onlar da baklayı yavaş yavaş ağızlarından çıkarıyorlar.

Geçenlerde Amerikalı işadamları önünde verdiği konferansta, Türkiye'nin ABD Büyükelçisi Elekdağ, açıkça "Türkiye'nin İsrail'e koruyucu bir kalkan görevi gördüğünü" söyledi. Ankara'daki ABD Büyükelçisi Hupe da "Türkiye ile İsrail'in birbirine verecek çok şeyi olduğuna inanıyorum" dedi. (Günaydın, 1 Nisan 1984)

Özal ise Kuveyt'te yayınlanan "El Anba" gazetesine verdiği demeçte şunları söyledi: "Bizim ABD, ile ilişkilerimiz gayet iyi durumda. Ve İsrail'in Amerika'daki lobisinin gücü de biliniyor. Bu bir kâr-zarar ilişkisidir. Hiç olmazsa bir islam ülkesinin İsrail'e açık penceresi olsun. ABD ile münasebetlerimizin iyi olması için İsrail'e olan tavrımızı bu çizgide sürdürmek zorundayız." (Milli Gazete, 24 Şubat 1984)

Evren-Özal diktatörlüğü, ülkemizi, Amerikan emperyalizminin ve siyonizmin, Ortadoğu halklarına karşı yeni yeni ekonomik, politik, askersel saldırı ve vurgunlar düzenlemede kullanacakları bir köprü haline getirmişlerdir. Bu "köprü"den geçiş ücreti diye alacakları sadakalarla da kendi ceplerini doldurmayı umuyorlar.

Halkımızın süngü zoruyla el konan alınteri, akıtılan kanı, işte bu uğursuz

Arkası sayfa 10'da